

7. vydání

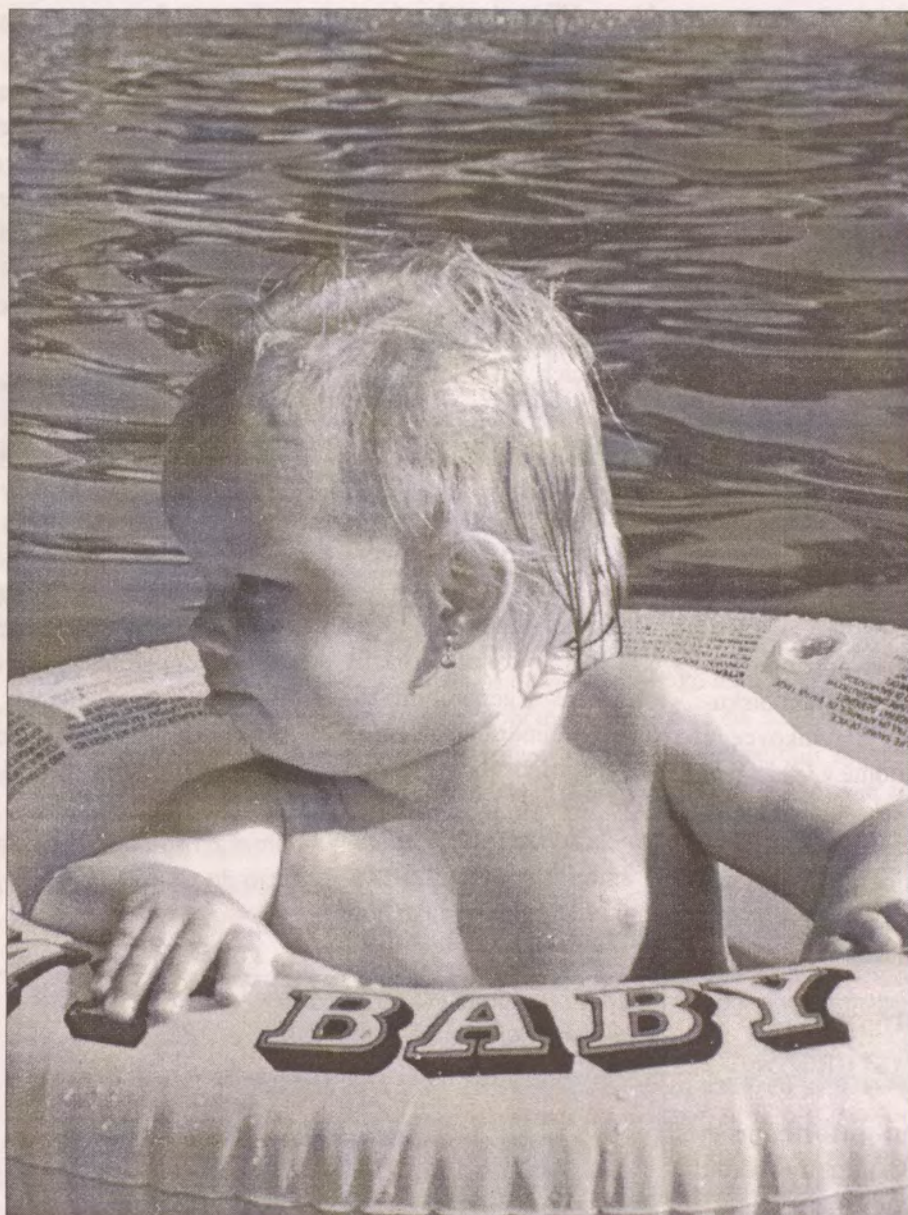
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník II / Číslo 7+8

červenec + srpen 1997

Cena : 6,- Kč

Z obsahu:

Nedle na Floridě
(str. 4 - 6)

Čtenářská anketa
(str. 9 - 10)

Výročí kláštera
v Dolním Ročově
(str. 12 - 13)

Prázdniny s dětmi
(str. 15)

Farní časopisy se
představují
(str. 17)

Interview:
Marcel Hrubý
(str. 18 - 20)

Přečtěte si...
(str. 23)

Klidné a pokojné prožití letních prázdnin, času dovolených a rekreace, přeje

redakce

Setkání v Pirně

Setkání Akce West-Ost v Pirně

Kdy: 9.-16. 8. 1997

Kde: Jugendherberge Pirna-Copitz,

Birkwitzer Straße 51
01796 Pirna bei Dresden
Tel.: 03501/44 56 01 Fax:
44 56 02

Náklady: 35 DM (v ceně ubytování + strava), cestovní náklady budou hrazeny z 50 % (II. třída vlakem)

Použijte, prosím, co nelevnější způsob dopravy. V Německu je možné od hranic cestovat ve skupině. Přes víkend lze na železnici použít tzv. Wochenendticket v ceně DM 35, na nějž může cestovat zároveň až pět osob. Skupina, která přijede nelevněji, obdrží cenu.

Duchovní cvičení pro chlapce

Bratři kapucíni pořádají tradiční letní duchovní cvičení pro mladé hochy od 17 let, kteří chtějí prožít týden v tichu kláštera, v naslouchání, v modlitbě a ve společenství menších bratří. Motto: "Kopat neumím, žebrat se stydím" aneb Různé formy řeholního života v dnešní době.

Během exercicií budou představeny základní prvky spirituality většiny mužských řádů a kongregací, které u nás aktivně působí. Exerciice vede br. Lukáš, kapucín, od 3. srpna odpoledne do 9. srpna 1997 v Újezdě u Uničova (asi 20 km od Olomouce na Šumperk)

Přihlášky zasílejte na adresu:

Kláster bratří kapucínů,

783 96 Újezd u Uničova č. 1

Kontakt: br. Augustin nebo Lukáš (tel. 0643/58 527)

Letní tábor pro středoškoláky

Občanské sdružení Vrstevnice připravuje od 19. 7. do 27. 7. 1997 v Kletečné u Humpolce podsadový tábor pro středoškolskou mládež. Všechny účastníky čeká celotáborová hra, pobyt v přírodě spojený s turistikou, ale také duchovní program vedený P. Janem Balíkem. Cena tábora bude okolo 800 Kč. Informace a přihlášky: Sdružení Vrstevnice, Ondřejov 251, 251 65

Symposium o sv. Vojtěchovi

Ekumenická rada církví v ČR, Křesťanská akademie a Kostnická jednota Vás srdečně zvou na symposium konané k miléniu smrti biskupa Vojtěcha Slavíkovce v Kulturním domě v Libici nad Cidlinou 29. a 30. srpna 1997 s tématem: Svatovojtěšská tradice v dějinách našeho národa a církve a její význam dnes.

Centrum pro rodinu na Internetu

Základní informace o pražském Centru pro rodinu najdete na adrese <http://www.ssp.cz/etc/CPR.html>

Nejpozději od nového školního roku tam budou i aktuální informace o počatech Centra pro rodinu a další zajímavosti.

Kniha rozhovorů s kardinálem

Kniha rozhovorů "Kardinál Vlk odpovídá na otázky hledajících a pochybujících" vydalo nakladatelství Portál spolu s českobudějovickým časopisem Setkání. Rozhovory novinářky Blanky Pirnosové s kardinálem Miroslavem Vlkem jsou konfrontací představitel katolické církve s člověkem dneška. (více v rubrice nových knih)

Pozvání na pouť do Mařenic

Dovolujeme si Vás tímto pozvat na poutní slavnost v Mařenicích u Cvikova, konanou u příležitosti svátku patronky zdejšího chrámu i celé farní obce, svaté Marie Magdalény, která se uskuteční v sobotu dne 19. července 1997

Program slavnosti:

11 hod. – koncebrovaná mše svatá s generálním vikářem litoměřické diecéze mons. Karlem Havelkou, při které posvětit nový interiér kostela, obětní stůl a přilehlý ambit s novými zastaveními křížové cesty. Jako host

přijal pozvání P. Bernhard Thebes, opat cisterciáckého kláštera v Oseku u Teplic. Během mše zazní původní Oratorium o sv. Máří Magdaléně v provedení scholy studentského kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze.

15 hod. – koncert duchovní hudby – vystoupí pěvecký sbor a orchestr Capella Adjuvantes Šlukovsko

19 hod. – poutní zábava
Zároveň ze srdce děkujeme obecnímu úřadu v Mařenicích, místním farníkům a chalupářům, ale i všem nejménovaným za dary a modlitby.

P. Jan Pohl, Mgr. Marcel Hrubý

Poutní slavnost v Chorušicích

Sobota 16. srpna 1997

Program:

9.00 modlitba sv. růžence

9.30 mše svatá, hlavní celebrant Josef Koukl

11.00 loretánské litanie

Spojení do Mšena vlakem a odtud autobusem v 8.30 do Chorušic.

Pojďte i vy na staré poutní místo do Chorušic!

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství

Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

e-mail: farjan@vtx.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník II., číslo 7+8

Datum vydání: 28.6.1997

(uzávěrka příštího čísla 28.8.)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

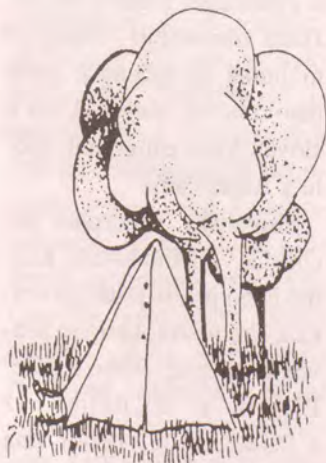
Pojed'te do Paříže přes Taizé

Spojte cestu na setkání mládeže s papežem Janem Pavlem II v Paříži se čtyřdenní návštěvou ekumenické komunity v Taizé. V termínu od 13. do 25. srpna cena včetně cesty 4250 Kč + 52 FrF. Pro veškeré informace kontaktujte co nejrychleji: Marek Svoboda, Vinařického 205, 375 01 Týn nad Vltavou. Tel. 0334/41587 (732 587).

Slavnosti a akce v Hejnicích

1. července bude hejnická bazilika slavit 272. výročí posvěcení kostela, od 16,00 bude slavnostní mše svatá. O den později, 2.7. na svátek Navštívení Panny Marie bude německá mše sv. od 10,30 hodin.

Ve dnech 5.-6.9. 1997 se v Hejnicích uskuteční symposium o charismatech proctví, učitelství a pastýřství, zaměřené na mládež. Přihlášky si vyžádejte na adrese: Ř.k. farnost, Fučíkova 637, 463 61 Raspenava, tel.č. 0427/21013.

Duchovní slovo

Jak si odpočinout?

Prázdniny a dny dovolené jsou považovány za dny odpočinku. Víme dobře, že umět odpočívat v naší době je opravdu umění. Není na to recept, který by měl všeobecnou platnost. Je potřebné si ujasnit náplň těchto dnů, aby přinesly to, co od nich očekáváme. Bylo by chypou, když vypadneme z rytmu docházky do školy nebo do zaměstnání, že přenecháme vše náhodě. Pak se můžeme snadno stát obětí nudy, nečinnosti, otrávenosti a znechucení. Rovněž dalším chybným rozhodnutím by bylo, kdybychom viděli jen vlastní záměry bez ohledu na rodinu a bližní: chci mít prázdniny jen pro sebe a druzí se musí přizpůsobit mně.

Uvědomujeme si také, že žijeme v zajištění technických vymožeností. Ty člověku pomáhají, ale zároveň spoutávají. Ztrácíme citlivý vztah k přírodě a obdiv pro její krásu. Walkman nám brání slyšet zpěv skřivánka nebo bublání horského potůčku. Lidská zahleděnost do sebe a nekritický obdiv technickému pokroku brání vidět v přírodě stopu moci a geniality Boží.

Je tedy třeba, abychom k tělesnému a psychickému uvolnění začlenili i duchovní rozměr. Biblické texty znají a doporučují chvíle odpočinku. Především v souvislosti svátcení svátečního dne: "Budete dbát na den odpočinku, má být pro vás svatý" (Ex 31,14). Je tedy záhodno, aby neděle v době prázdnin nebyla prožita povrchně a v časové tísní, ale naopak s větší soustředěností a otevřeností pro Boží obdarování, kterého se nám dostává aktivní účastí na eucharistické oběti. Je to jedinečná chvíle, kdy dochází ke skutečné jednotě mezi Bohem a člověkem. Nikdy nebudeme moci docenit hodnotu tohoto nejvznešenějšího a nejposvátnějšího úkonu. Větší pozornost bychom měli o dovolené věnovat i Božímu slovu.

Není snad špatné naučit se žít tuto dobu s nějakou hlavní myšlenkou, které budeme věnovat zvláštní pozornost, abychom jí skutečně žili. Jednu z mnoha možností nám nabízí třeba evangelista Matouš: "Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží." (Mt 11,28-30). Tato výzva Ježíšova je adresována všem bez výjimky. Není vyloučen nikdo. Ať jsou to lidé, kteří usilovně pracují s vypětím všech sil, s obětavostí, s plným nasazením pro záměr, který jim nabídl Bůh a pro který se svobodně rozhodli. Pak se to týká i těch, kteří jsou zatíženi svou slabostí, znechucení svým já nebo danou situací. Oklamání těmi, kterým důvěřovali, nemohoucí a bezradní učinit závažné rozhodnutí, frustrování ztrátou ceny a smyslu života apod. Obojí situace se často různě proplétají v životě každého z nás.

Chceme-li zvládnout všechny tyto situace, pak je zapotřebí, aby víra v Ježíše Krista byla opravdová a žitá. Kéž bychom dokázali prožívat plnost víry s pokorným vyznáním apoštola Tomáše: "Můj Pán a můj Bůh" (J 20,28).

Pro papeže Jana Pavla II. je slavení eucharistie - toto sjednocení s Kristem - "nejhlubší potřebou duše" (Dar a tajemství). Pak může dojít k odpočinutí, které nám Pán nabízí. Dochází ke skutečnému uvolnění. Jsme disponováni k tomu, že jsme schopni vzít jho, které Ježíš nabízí, aby mohl i naše břímě vzít na sebe. Vytváří se tak vytoužená jednota. Bez stálého vedení to ale není možné. Kristus se stává pro nás tím nejlepším učitelem. V jeho škole získáváme tu pravou moudrost a pokoru. V našem srdci by měla rezonovat odpověď Šimona Petra: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života" (J 6,68).

Chvilky prázdnin a dovolené strávené ve světle Kristových slov a s přijetím Chleba života přispějí k tomu, abychom se stali "živým svědectvím pravdy a svobody, pokoje a spravedlnosti a nositeli nové naděje" (IV. eucharistická modlitba).

Salesiáni Teplice

Neděle na Floridě

Po roce 1989 a 1990, kdy se v naší republice až neuvěřitelně změnily poměry, začaly se obnovovat zprerhané vztahy nejen se západní Evropou, ale i s USA - naším dlouholetým ideologickým "nepřítel".

Emigranti i dávní usadlíci ve Státech se začali ozývat svým ztraceným přátelům a naši se již nemuseli bát zapátrat po svých příbuzných v cizině.

Tak jsme jednoho dne (moje žena a já) byli mile překvapeni zjištěním, že se na americké Floridě usadil náš strýc, který z Evropy emigroval před 60 lety a ztratil se kdesi v cizině. Psal se pozdní podzim 1991 a právě mu zemřela manželka; poněvadž se oženil v pozdějším věku, neměli již žádné potomky. Zprostředkovaná zpráva zněla stručně: starý pán je invalidní a potřebuje péči o svou osobu, o dům a zahradu, a také řidiče (bez auta se v Americe nikam nedostanete).

Volba byla rychlá a padla na nás, protože jsem právě odešel do důchodu a měl jsem tudíž "volné ruce". Na jaře 1992 po získání amerických viz a "driving licencion" - řidičského oprávnění pro USA (náš, tedy růžový neuznávali), jsme odletěli v obrovitém letounu společnosti DELTA AIR LINES (400 sedadel) do Orlanda.

Za půl roku hospodaření a péče o strýce jsme poznali život americké společnosti, usadlíků i emigrantů z různých vln a věrte, že jsme otvírali oči! Americká skutečnost byla na hony vzdálena tomu, co jsme 40 let konzumovali z tisku, televize a projevů vládních představitelů.

Dovolte mi teď, abych vzhledem k zaměření našeho časopisu zaměřil pozornost na téma: jak vypadá neděle či svátek amerického občana na Floridě...

V neděli do kostela

Nemám nic proti zvykům a víře čtenářů, avšak jste-li v cizině, musíte se podrobit životu společnosti, ve které žijete. Jak tedy vypadá neděle či svátek běžného občana USA?

V 6 hodin ráno zjistím, že strýc už stojí v koupelně a pečlivě se umývá. "Vstávejte, dneska jedeme v půl desáté do kostela!"

Rychle snídáme. Dnes to je domácí džus, míchaná vejce a topinky. Koupenní, již nakrájený chléb, vkládáte postupně do elektrického topinkovače, který vám automaticky vyhazuje chřupavé zlatavé chlebičky (žádná prkna). Je to vmžiku a strýc si je ještě maže máslem. Viditelně mu chutná - těší se na svůj "Velký den". Končíme samozřejmě kávou.

"Dneska bude v kostele oběd! Bude tam ,MENYPIPL' (moc lidí).

"Cože?"

"Uvidíš!"

Sedá si na židli a já ho pečlivě elektricky "šejvuju"

(SHAVE) BRAUNEM. Pak musí Barbara vybrat perfektní bílou košili, já sváteční černý oblek, kravatu a připnout zacvakávací gumové šle.

Je teprve půl deváté, ale už se nemůže dočkat. Obouvám ho. Potom ještě honam pro foťák a po deváté "AUTSAJD! GOU EHÉD" (jdi napřed, já si zamknu). Zatláčím na dveřích kulatý knoflík a odjíždíme na druhý konec LAKE LANDU. Sem a tam to bude jen asi 100 kilometrů - koneckonců říkal, že do kostela je to tady docela blízko!

Na konci EAGLE LAKE můjím chrám BAPTISTŮ. Moderní katedrála zdálky upoutává architekturou a vnějšími štuky a barvami. Před ní vévodí obrovský kříž s Kristem, ověncený květy. Kolem dokola je rozlehlé parkoviště. Teď tu stojí asi 25 aut, ale až se budeme vracet, napočítám jich minimálně sedmdesát (téměř všechny na příjízdi plně obsazená).

Pak následují adventisté,

kalvíni, presbyteriáni atd., každý kostel je stavitelská perla, všechny jsou v perfektním stavu, všude květy a plná parkoviště. Američané slaví svůj DEN PÁNĚ.

Jsme v centru města. Šestiproudá vozovka s kočíčkami pásy tam, totéž nazpět. Dnes auta nespěchají, vždyť těch 50 či 100 mil není v USA žádná vzdálenost. Na bohoslužby se jede důstojně, řidiči v proudech dávají přednost odbočujícím. Všichni se zklidnili - vždyť je neděle!

Za železničním nadjezdem (pod námi hučí EXPRES na New York) se vpravo na malebném návrší vynořuje kouzelný kostelíček uprostřed zeleného háje. Odbočuji na prostorné paroviště.

Před kostelíkem v bílé a růžové barvě, se stupňovitou věží, čtu pamětní desku "MAGYAR PRESBYTERIAN CHURCH". Ano, je to kostel maďarských emigrantů, kteří se zde usadili po útěku z vlasti v roce 1956 (poprava IMRE NAGYE

v Budapešti) a kostel vybudovali v roce 1970.

Emigranti

Sjíždějí se další a další vozy. Svátečně oblečení muži se sponami v kravatách, ženy v bílém, růžovém i zeleném hedvábí nebo v kostýmčích - bez ohledu na věk (!) se vítají a líbají. Živě a radostně se informují o událostech ve svých rodinách. Přijíždějí ze všech stran, i z velkých dálek, neboť se scházejí "krajane". Tato rodina s děckem vážila například cestu až z Tennessee. Další z Miami. Jsme ohromeni. Bude to mohutná společenská party maďarských, rumunských a slovenských emigrantů, spolu s Američany.

Slovenský Američan pochází z Velkého Krtíše. Kromě něho je zde ještě Slovenka z Trebišova, která se provdala za amerického lékaře. Přijeli s 2 dětmi až z Jacksonville, neboť ona ovládá také maďarštinu. Před měsícem byli "u nás" - na

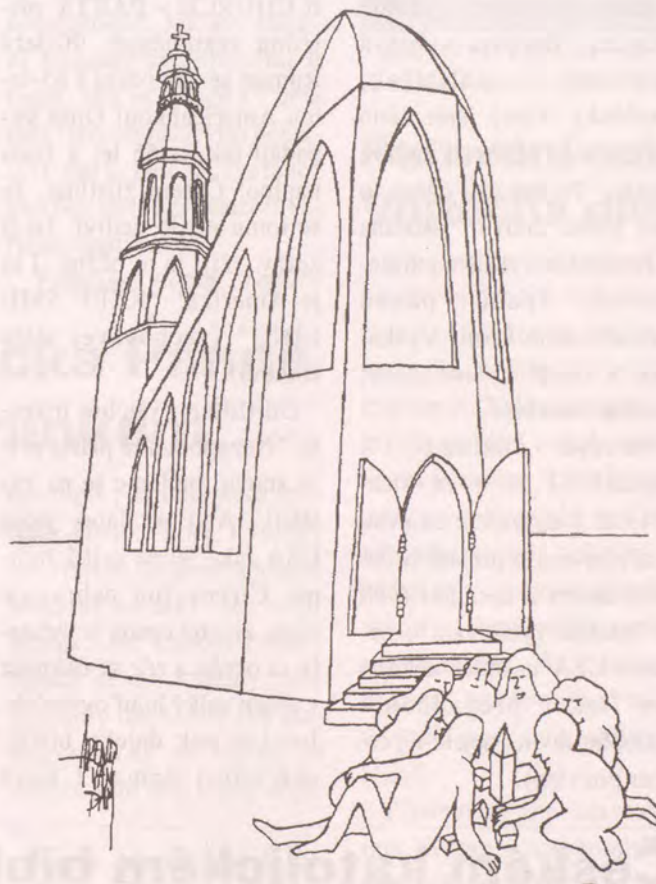
Slovensku.

Poznámka: na Floridě žije také Waldemar Matuška s paní Olgou, ale nevím, zda se nám podaří navázat kontakt. Máme na starost pacienta.

Přichází mezi nás duchovní. Je to poválečný jugoslávský emigrant. V Evropě prožil 2. světovou válku a pak, postižen ztrátou svých bližních, odešel do USA. Dnes je váženým občanem USA, představitelem reformované církve. Strýc nás představuje "TO JE MÁJ FÉMILY Z ČEKOSLOVÁKIJE!"

Všichni se shromažďují kolem nás a my nestačíme čelit otázkám: "Jaké je to u vás teď?" (Píše se rok 1992). "Jaké to bylo předtím?" "Smíte u vás chodit do kostela?" "Máte auto?" atd. Když jim odpoledne vyprávím příběh mého známého, kterého vyhodili v roce 1960 ze zaměstnání z jednoho pražského ministerstva proto, že se oženil v uniformě v kostele, ztichnou v úžasu. Nemohou to pochopit a staří ani to, že někde ve světě musel mít člověk nějaký stranický průkaz, aby se mohl stát třeba ředitelem. Vedle mne stojí Imre Gulyas z Budapešti. Kývá souhlasně hlavou: "U nás to bylo ještě horší!" Amerika má jinou historii a současnost a Evropu v něčem nikdy nepochopí. "Maďarská a československá" angličtina si vzájemně perfektně vyhovují, konečně jsem našel "svoji parketu". Žena, která hovoří plynule maďarsky, je mi víc než vyrovnaným partnerem, a tak spolu s němčinou, ve které hovořím s knězem,

zapadáme okamžitě do jejich středu. Všichni nám tisknou ruce a už se ozývají pozvání do rodin. Strýc svým jménem je pro všechny totiž společenskou garancí, že mezi usedlíky přijeli noví "FRIENDS" - přátelé, a že to musejí být zřejmě řádní a slušní lidé, když je přivedl až do kostela. Hle, americké měřítko!

Proběhne milá, střízlivá mše v anglickém, posleze i maďarském jazyce, hraje harmonium a kázání se nese v duchu "Milujme se a pomáhejme si navzájem!" Jak opravdově to Američané berou, to poznáme v příštích týdnech, až nás povezu až na Cap Canaveral nebo k moři, vše "gratis", pomáhají nám poznat Floridu. V závěru mše obcházejí presbyteri (volení správci

církve) s proutěnými košíčky. Každý (!) účastník mše věnuje zalepenou obálku s finančním obnosem, který vypíše vpředu spolu se svým jménem a adresou. Strýc věnuje 10\$, já s Barbarou po 5\$. Strýc nám je dal "na příspěvek" už doma předem, neboť zde, na Floridě, nesmíme být po celou dobu pobytu výdělečně činní -

všechno hradí on. Našich 100\$ kapesného z domova se tu brzy rozplyne na drobné dárky vnoučatům a na pohlednice. Poznámka: pracovat nesmíme nikde, neb jsme cizinci, kteří přiletěli bez "pracovního povolení pro území USA", "imigrejšn" nám povolili až po našem písemném prohlášení, v Praze v žádosti o vízum, že na území USA se nebudeme ucházet o prá-

ci. Z tohoto důvodu nás vezme ani soused na brigádu - na sběr pomerančů - neboť by zaplatil vysokou pokutu. Nemáme na to "pejpr" (PAPER).

O příspěvcích na církve se v průběhu odpoledne dovídáme pro nás neuvěřitelné informace: náboženská obec si sama ze svých prostředků vybudovala tento kostel, platí si duchovního (měsíční plat 800\$) a hradí mu stěhování, benzín, malování bytu atd. Na výročí narozenin své zesnulé manželky věnuje strýc do košíčku ještě 100\$ navíc. Na velikonoce dává většina věřících třicet až padesát dolarů.

Oběd v chrámovém klubu

Jsmo zváni k obědu: vedle kostela je vybudován velký klub. Má rozsáhlý sál s jevištěm, elektrickou a plynovou kuchyní a soc. zařízení. V rohu stojí harmonium a vlajky USA a Maďarska, u stropu se otáčí několik velkých vrtulí (větrání + AIRCONDIIION). Vybudovali si ho "farníci" (Američané plus Maďaři) a 1x měsíčně zde proběhne společný oběd těch, kteří přijeli na bohoslužby a na setkání krajanů z Evropy. Budeme mít kuřecí vývar, grilované kuře s bramborem, limonády, pivo, zákusky, šlehanou buchtu (tzv. ENDŽIL KEJK - ANGEL CAKE - "andělský koláč") a samozřejmě "A LOT OF COFFEE" (moc kávy). Všechno to navařily a napekly manželky presbyteriánů již od čtvrtka a dnes to do 12,00 dodělají. Slavnostní oběd začíná: varhaník ho zahajuje americkou hym-

nou. Všichni stojíme, zpíváme (my dva jen melodii), na to následuje hymna maďarská. Někteří maďarští přátelé pláčou, vzpomínají na osudy své vlasti, odkud odešli.

Poté nás nejvyšší presbyterián oficiálně představuje: "THERE ARE OUR FRIENDS FROM CZECHOSLOVAKIA!" Vstáváme a představujeme se jmény BARBARA a GEORGE (džordz). Sklízíme bouřlivý potlesk, ale zní v tom i potlesk naší "REVOLUCI-89" jak později říkají a částečně i prezidentu Havlovi, o němž velmi dobře vědí - mají už konkrétní znalosti, neboť - připomínám - píše se rok 1992 a pan prezident má za sebou návštěvu Kongresu USA.

Po obědě následuje pestrý amatérský program na jevišti. Ženy v maďarských krojích nebo sukních zpívají a tančí dumky i čardáše, sál reaguje potleskem na každé zdařilé gesto. Opět se vzpomíná na starou vlast, každý na tu svou. Po vyčerpání tanců zpíváme všichni kolem

stolů, vždy to někde vytryskne hluboko z duše a ostatní se přidávají doprovázeni harmoniemi, tahací harmoniko a houslemi.

Přichází slosování tomboly, do které jsme si zakoupil čísla po 1\$. Ceny přinesli všichni z domova. Dochází vlastně k vzájemnému obdarování jako na Vánoce a všichni se těší nikoliv z nabytého majetku, ale z dárku od přátel - cestou štěstěny. Barbara vyhrává vyšívaný polštářek, s volánky, který jsme ráno do tomboly věnovali a strýc šeptá: "To nevádí, dáme to tam příště znova!" Rodina z Tennessee vyhrává pultovou spací pannu v maďarském kroji. Vyskakují a jásají kolem stolu, všichni tleskáme.

Na závěr - blíží se již 17. hodina ("5 P.M.") - se všichni loučí a navzájem se zvou k návštěvám s přesně určeným datem a hodinou (velí to "slušné vychování", neboť v USA nesmíte někoho jen tak "přepadnout" z dlouhé chvíle, nejste-li předem pozváni).

Jsme zváni i my, do soukromého bazénu: "Přijďte na ,kofi' a zaplaveme si." (Poznámka: v bazénu se mnou bude plavat i 72-letý Joe. Tento věk na něm nevidím. Ostatně do kostela dnes přijela i 90-letá Američanka v bílých šatech s růžemi. Šeptají, že "ONA DRAJVU-JE STOVKOU").

Ještě jsme seznámeni s radostnou událostí: na příští CHURCH - PARTY přijedou svatebčané: 90-letý Rumun se zde ožení s 85-letou Američankou! Dnes vypadají tak na 65 let a žijou naplno! Časem zjistíme, že se tomu nikdo nediví. Jsi-li zdrav - žij, je to běžné. I to je Amerika! "KEEP SMILING" (zachovávej stále úsměv).

Odjíždíme, všichni mávají: "Nezapomeňte příště přijít znovu, budeme se na vás těšit!" Ano, krajané, jsou USA Jako jedna velká rodina. Církev jim nahrazuje vlast, životní osudy je vyhnaly za oceán a zde se tisknout v jeden velký houf ovveček. Jsou si pak daleko bližší, než kdysi doma. I když

všichni mají krásná auta, konta, byty, nebo většinou vlastní dům. Teď mají také nás - nové přátele, kteří mohou povídat mnoho zajímavého o staré vlasti a oni nám budou svou přízeň dávat najevo po celou dobu našeho pobytu. Je duben 1992.

Toť obrázek z Floridy na konci března 1992. Chtěl bych oponovat názorům těch, kdož dnes hlásají, že náboženství je potrava chudých anebo že se v "moderní době" přežilo!

Tak pohleďte na bohatou Ameriku! Snad i proto, že tato země nepoznala královražedné dějiny zneprátelených rodů, ani křižácké války a vznikla přistěhováním všech možných národností, naučila se upřímné víře v Boha a v jeho autoritu.

Zjistíte, že je běžné, když Američan po úspěšném obchodu poznamená se samozřejmostí: "V neděli musíme do kostela!" Jde poděkovat, aniž by se vyjadřoval v nabubřelých frázích. Nejsou to gesta - mají to vžitě!

Jiří Vilhelm

Informace o Českém katolickém biblickém díle

Byl jsem našim panem biskupem pověřen, abych zastupoval naši diecézi ve správné radě Českého katolického biblického díla. České katolické biblické dílo usiluje o šíření Písma svatého všem lidem, o správné porozumění Písmu svatému v duchu katolické exegeze, o podporu vědecké práce v biblických oborech.

Tuto svou činnost vykonává ČKBD vydáváním překladů Písma svatého v souladu s církevními předpisy, vydáváním biblických komentářů a jiné biblické literatury, pod-

porou badatelské a vydavatelské práce biblistů, pořádáním biblických kurzů, výstav, přednášek a poutí, spoluprací s příbuznými institucemi doma i v zahraničí.

ČKBD je součástí světové Katolické biblické federace, jejíž sekretariát sídlí ve Stuttgartu (SRN). Společně s biblickými instituty sousedních zemí tvoří subregion Střední Evropa, jehož koordinátor sídlí v Klosterneuburgu (Rakousko).

Zatímco odpovídající biblic-

ká díla v jiných zemích sdružují množství lidí, kteří chtějí z Písma svatého získat pro sebe i pro jiné větší užitek a člení se na jednotlivá diecézní biblická díla, u nás je ČKBD (aspoň dosud) účelovým zařízením římskokatolické církve v České republice, má své stanoviny a řídicí orgány, ale nezná pojem nějakého členství ani dalšího členění dle diecézí nebo jiných celků.

ČKBD má dlouhodobě pronajatou velkou část budovy v Kanovnické ulici č. 14 v Českých Budějovicích (PŠČ

370 01), kde jsou vítány zprávy o akcích v oblasti práce s biblí, včetně materiálů a kam je možno směřovat i žádosti o pomoc či spolupráci. ČKBD totiž k naplnění svého smyslu potřebuje jak spolupracovníky, tak ty, kdo od něho něco očekávají a žádají.

Zájemci o "Informace biblického díla" se mohou přihlásit na mé adrese. Neprodejné, vydává 2x ročně České katolické biblické dílo.

Vít Jůza

407 44 Chřibská 9

Biřmování v Teplicích

V naší diecézi není mnoho míst, kde se v současnosti uděluje svátost křesťanské dospělosti – biřmování. V našem městě se tak děje každý rok od roku 1992 při večerní mši o slavnosti Seslání Ducha svatého. To je den, kdy bývá trnovanský kostel naplněn skoro jako o půlnoční bohoslužbě o vánocích.

Letos bylo 14 biřmovanců, za poslední dobu to byl nejvyšší počet.

Jako i v minulých letech uděloval svátost biřmování náš otec biskup mons. ThDr. Josef Koukl. Jsme rádi, že loňští i letošní biřmovanci se

aktivně účastní života ve farnosti. Ti mladší ve sportovní a vzdělávací činnosti salesiánského střediska v Teplicích, právě tak jako zkušení ministranti při bohoslužbách.

Otec biskup připomněl ve své promluvě, že na nás všech záleží, jak budou tyto křesťané uváděni do farního společenství. Jak my všichni budeme spolupůsobit k tomu, aby se v nich i v celé naší farnosti projevilo bohatství darů Ducha svatého, kterých se touto svátostí věřícím dostává.

František Čapek, Teplice

Ostatky sv. Vojtěcha jsme v minulých dnech měli možnost uctít ve všech významnějších místech litoměřické diecéze

Putování ostatků svatého Vojtěcha diecézí - Teplice

Do Teplic připutovaly ostatky světce v sobotu 7. června. Vzácnou relikvií nám přinesli litoměřický biskup mons. ThDr. Josef Koukl a generální vikář mons. Karel Havelka. K uctění památky sv. Vojtěcha se v děkanském kostele sešla nejen zdejší salesiánská komunita, skauti a četní věřící teplických farností, ale i nezanedbatelný počet občanů města, kteří jinak do kostela nechodí.

Především jim adresoval otec biskup svou promluvu. Charakterizoval význam světce a jeho tradice pro naši dnešní společnost. Vysvětlil také přítomným smysl katolické úcty ke svatým a jejich ostatkům.

Věřícím byla určena ta část homilie, kdy otec biskup rozvedl aktuální myšlenku o tom, že sv. Vojtěch má "jemný sluch" pro naše prosby a pochopení pro naši současnou duchovní situaci. Je s námi stále spjat. Vždyť celé Čechy byly součástí jeho diecéze. Ve své době opakovaně procházel na svém pu-

tování území našeho kraje. Tisíc let, které nás od této doby oddělují z hlediska věčnosti pramálo znamenají. Světec je stále s námi nejen svými ostatky, ale především svým pochopením našich potřeb a svou přímluvou u Pána.

O důstojnou atmosféru pobožnosti se zasloužily oba teplické chrámové sbory – Ostroveršenkův i Zemánkův, skauti i dobře spolupracující ministranti. Zbývá jen litovat, že z časových důvodů nebylo možno uskutečnit skromné uctění ostatků jednotlivými věřícími. Mrzí také, že z této pobožnosti, konané naposled před padesáti lety, pořadatelé nezajistili pořízení alespoň několika fotografií. Věřící si také povšimli neúčasti kněží teplického vikariátu – s čestnou výjimkou bratří salesiánů – na votivní mši. Ale i tak můžeme pravdivě říci, že s lebkou svatého Vojtěcha přinesl otec biskup do našeho města pocit živého odkazu tohoto světce.

Májová kytička Panně Marii a maminkám

Při letmém pohledu může cítolibská farnost působit jako úhor. Na bohoslužby zatím opravdu mnoho věřících nechodí. Zasluhou hodných lidí však čas od času zdejší kostel sv. Jakuba ožije hudbou.

Naposledy se o to zasloužila paní učitelka Květa Macháčková, která vede sbor dětí při lounském děkanství a ženy z lounské scholy. V sobotu 24.5. dětské a ženské hlasy potěšily několik desítek posluchačů.

Není možné, aby texty básniček a písniček nezapůsobily alespoň trošku na duši každého diváka, ba i toho, který jinak do kostela cestu nezná. Řekněte, kdo by mohl odolat malé Pavlínce, když zpívala "Houpy hou, houpy hou, jsem Boží ovečkou..."?

Každá písnička byla

opravdu půvabná jako kvítek. Došlo i na květiny opravdové. O překvapení se postaral lounský pan vikář Horák. Po koncertě totiž rozdal dětem květiny, aby je mohly dát každé své mamince. Tak se stalo, že ukápla sem tam i slza dojetí.

Panna Maria dostala na svůj oltář také květiny. Těžko říct, že kterých měla větší radost. Jestli z těch živých růžových karafiátů nebo z těch živých voňavých písniček?

I když květiny i písničky jsou dárek velmi vysoko cenný všemi maminkami, nejdražší je jim láska, která je mezi jejími dětmi. A té byl kostel v Cítolibech tentokrát plný.

Helena Z. Nejedlá

Paní Zdislava

Malý Jirka

(podle dopisu jeho babičky paní
Ludmily P. ze Smoliny 6. 11. 1994)

Pěkný prázdninový den – 3. srpen 1993. V podvečer jsme se vrátili ze sušení sena. A vtom slyšíme křik: “Malý Jirka hoří!”

Co se stalo? Osmiletý Jirka chtěl zapálit nějakou pas-tu, ale nechtěla hořet. Starší bratříček mu chtěl pomoci. Doběhl pro kanystr s benzinem do motorové pily a polil to. Všechno se prudce vzňalo.

Jirka se lekl a chtěl oheň uhasit. Popadl poblíž stojící kbelík s vodou a vychrstl ji na oheň. Jenže plamen po Jirkovi šlehl a všechno na něm chytlo. Bratránek stál nejbliž, strhl z Jirky hořící tričko. A jeho matka, moje druhá dcera, která je zdravotní sestrou, chlapce rychle odnesla do koupelny a napustila na něj studenou vodu.

Byl na něj hrozný pohled: kůže z něho plavala ve vodě a na ručičkách si ji sám ještě shrnoval... Zabalily jsme ho do prostěradla.

Zatímco se jeho matka s tetou oblékaly, zůstala jsem u vnuka. Právě začalo zvonit klekání. Jirka mi povídá: “Babičko, slyšíš, zvoní An-

děl Páně...” – byl i v těch hrozných bolestech stále při vědomí. Pak ho obě mé dcery odvezly autem do nemocnice do Zlína.

Primář na oddělení traumatické chirurgie konstatoval popáleniny II. stupně na 52 % plochy těla, “zčásti stržené puchýře na obličej, krku, přední straně hrudníku, zádech až po pupek. Stejně postiženy obě paže a předloktí. Stav ohrožení života.”

Na ambulanci byl ošetřen: popálené plochy byly desinfikovány, dostal infuze, chladili obličej, zavedli permanentní cévku. Jirka nařikal, ale byl při vědomí a “orientován”.

Kdyby se čas nepřevalil do pozdní noci, byli by mého vnuka dopravili na popáleninovou stanicí Brno-Bohunice vrtulníkem, takhle ho musela odvézt záchranka. Lékaři nedávali žádnou naději. Volali jsme do nemocnice denně, stav byl dál kritický, neustálé ohrožení života.

Zbývalo nám jen doufat v

pomoc Boží na přímluvu Panny Marie. A tak Jirkovi rodiče s ostatními třemi dětmi jeli na pouť na Svatý Hostýn a já se přihlásila na zájezd k Panně Marii do Filipova – zrovna ho z naší vesnice pořádali. V kapli zjevení ve filipovském kostele jsem nejen já, ale i všichni ze zájezdu prosili o Jirkův život a uzdravení. Na zpáteční cestě jsme se ještě zastavili u hrobu bl. Zdislavy.

Za dva týdny pominulo kritické období, stav pacienta se stabilizoval a nám byla povolena první návštěva.

Vzala jsem si na ni vodu od Panny Marie Filipovské a jedna sestřička z Krásné Lípy mi darovala plátýnka dotýkaná místa, kde stanula onoho 13. ledna 1866 Panna Maria před Magdalenou Kadeovou a uzdravila ji z hnisajících, stále se rozrůstajících vředů na hrudníku. Plátýnka jsem mu položila na tělo a dala mu napít vody.

Jeho zdravotní stav se zlepšoval, mohli mu provést plastiku na rukou a hrudní-

ku. Ale pan primář nám pověděl, že chlapec zůstane v nemocnici ještě nejméně 4–5 měsíců, a to ještě jen pokud nedojde k žádné komplikaci. Plastiku mu dávali z jeho nohou, měl je celé rozřezané. Ale všechno se rychle hojilo – jako zázrakem.

A tak právě jeden měsíc po popálení přišel telegram, abychom si pro Jirku přijeli. Mysleli jsme, že se jeho stav náhle zhoršil, s obavami jsme čekali, až ho rodiče přivezou. A on vyskočil z auta, jako kdyby se mu vůbec nic nestalo!

Kdo to způsobil? Jistě Panna Maria a blahoslavená Zdislava. A vzpomínám si, jak jste nám odpověděl na otázku, komu máme být vděční víc, jestli Panně Marii nebo Zislavě: “Podívejte se na obraz nad hrobem bl. Zdislavy: Zdislava ukazuje rukou na Pannu Marii – ony už se spolu domluví.”

Často vzpomínám na chvíle strávené v blízkosti paní Zdislavy – bylo nám u ní opravdu dobře. A je vidět, co zmůže vroucí modlitba k Panně Marii.

převyprávěl Zdeněk Cyril Fišer

Svědectví o přímluvě paní Zdislavy

Bylo mi tenkrát 53 roků a oči byly velmi potřebné pro výkon práce. Lékař zjistil šedý zákal, zrak obou očí byl zastřený. Tenkrát jsem ještě jezdila do Jablonného v Podještědí. Docházela jsem ke studánce paní Zdislavy. S velikou důvě-

rou v její přímluvu jsem prosila Boha, abych viděla a mohla dokončit práci. Rozmlouvala jsem v duchu s paní Zdislavou: “Vždyť jsi pomáhala tolika nemocným, ošetřovala je, s Boží pomocí uzdravovala.” A s vírou v pomoc jsem umývala

oči ve studené vodě studánky.

Čas plynul a lékař opakoval: zákal nepokračuje, ale je stále stejný. Uplynulo plných 20 roků a zatím není operace nutná! Píšu o tom s velikou vděčností za stálou přímluvu paní Zdislavy a

s neustálým děkováním Bohu, že na přímluvu paní Zdislavy pomáhá, když je potřeba – stačí vše vložit do Jeho péče.

Marie Michalová
Poděbrady

✂ Anketa pro všechny čtenáře Zdislavy

Abychom dali našemu společnému časopisu podobu, která bude vyhovovat většině čtenářů, potřebujeme znát vaše názory na to, jak by ideální diecézní časopis měl vypadat. To je důvod, proč se na vás obracíme před prázdninami s anketou zaměřenou na její hodnocení. V době dovolených budete mít na její vyplnění a odeslání jistě dost času. Uzávěrka ankety je v pátek 15. srpna.

Pět vylosovaných podepsaných respondentů obdrží celoroční předplatné Zdislavy zdarma.

A nyní již k otázkám. V každé otázce buď zaškrtněte zřetelně čtvereček za jednou odpovědí, nebo na vyznačené místo napište odpověď.

- Jak často čtete Zdislavu?
 - Pravidelně (téměř) každé číslo
 - Většinu čísel
 - Občas, příležitostně některá čísla
 - Zřídka
 - Toto číslo je první, které čtu
- Jakým způsobem Zdislavu získáváte?
 - Mám ji předplacenou domů
 - V kostele nebo na faře
 - Půjčuji si ji od člena rodiny
 - Půjčuji si ji od známých
 - Jinak
- Máte problémy se získáváním Zdislavy?
 - Ne, Zdislavu dostávám do rukou včas
 - Někdy se doručení Zdislavy opozdí
 - Někdy nezbude dostatečný počet výtisků pro všechny zájemce
- Kolik dalších lidí čte před vámi a po vás stejný výtisk Zdislavy?
- Rozsah Zdislavy považuji za
 - Zbytečně velký
 - Velký, ale zachoval bych jej
 - Přiměřený
 - Malý, ale obsahující vše potřebné
 - Příliš malý
- Za Zdislavu jsem ochoten zaplatit
 - O něco více než doposud
 - Nanejvýš tolik, co doposud
 - Mám problémy současnou cenu platit
 - Současná cena Zdislavy neodpovídá její hodnotě
- Přehlednost (úprava nadpisů, označení důležitých zpráv, návaznost textu ve sloupcích, popisky obrázků) je
 - Velmi dobrá, při čtení nemám problémy
 - Občas mám problémy, ale rychle hledané najdu
 - Mám často problémy najít to, co hledám
 - V úpravě článků ve Zdislavě se vůbec nevyznám

- Velikost písma
 - Vyhovovala by mi menší písma
 - Současná velikost mi vyhovuje
 - Lepší by byla větší písma
- Fotografií Zdislava obsahuje
 - Málo, rád bych jich viděl více
 - Přiměřeně, vyhovuje mi
 - Mohlo by jich být více
- Velikost fotografií
 - Fotografie jsou příliš malé
 - Jejich velikost je přiměřená
 - Jsou příliš velké
- Reklamu jsem ve Zdislavě ochoten tolerovat
 - Žádnou
 - Křesťansky orientovanou (zájezdy, literatura)
 - Dodržující zásady vkusu a morálky, v podstatě s libovolným zaměřením
- Jste ochoten (ochotna) do Zdislavy přispívat?
 - Ne, necítím se na to
 - Čekám na svou příležitost
 - Velmi rád, děkuji za nabídku
 - Již jsem přispěl a hodlám přispívat nadále
 - Přispěl jsem, ale již asi přispívat nebudu
- Vývoj úrovně Zdislavy by se dal popsat
 - Zachovává si stále vysokou úroveň
 - Její úroveň zůstává nízká, potřebovala by zvýšit
 - Postupně se zlepšuje
 - Postupně se zhoršuje
 - Je kolísavá, každé číslo má jinou úroveň
- Přispívá podle vás Zdislava k řešení problémů v naší diecézi?
 - Ano, úspěšně
 - Snaží se s částečným úspěchem
 - Nedaří se jí to
 - Problémů si Zdislava příliš nevšímá
 - Spíše nové problémy vytváří
- Věnuje se Zdislava dostatečně událostem i z místa vašeho bydliště a jeho okolí? (nezapomeňte jej uvést v odpovědi na příslušnou otázku)
 - S pozorností věnovanou okolí mého bydliště jsem spokojen
 - Raději si přečtu o tom, co se děje jinde
 - Větší zájem o okolí mého bydliště bych přivítal
- Jaké máte zkušenosti s reakcí nevěřících lidí na Zdislavu?

.....

.....

pokračování na další straně

17. Nyní vás prosíme, abyste se zamyslel(a) nad tím, zda je dotyčná rubrika nebo téma ve Zdislavě podle vašeho mínění hodně či málo rozsáhlá. V každém řádku zaškrtněte jednu možnost:

Rozsah rubriky považují za	nedostatečný	přiměřený	přílišný	úplně bych ji vypustil
Duchovní život a podněty	☐	☐	☐	☐
Zprávy z biskupství, konzistoře, ČBK	☐	☐	☐	☐
Zprávy z farností	☐	☐	☐	☐
Zprávy ze společenského dění v obcích	☐	☐	☐	☐
Oznámení o chystaných akcích:				
poutě	☐	☐	☐	☐
akce pro mládež	☐	☐	☐	☐
události liturgické (svěcení, ...)	☐	☐	☐	☐
kulturní (koncerty, výstavy, ...)	☐	☐	☐	☐
sportovní (závody, utkání, turnaje)	☐	☐	☐	☐
naučné (přednášky, sympozia)	☐	☐	☐	☐
zahraniční (všechny druhy)	☐	☐	☐	☐
Představování farností	☐	☐	☐	☐
Rozhovory s osobnostmi diecéze	☐	☐	☐	☐
Historie našeho kraje	☐	☐	☐	☐
Životní jubilea	☐	☐	☐	☐
Vzpomínky na zemřelé	☐	☐	☐	☐
Vzdělávání ve víře	☐	☐	☐	☐
Naučné články	☐	☐	☐	☐
Sekty	☐	☐	☐	☐
Články se zaměřením pro				
ministranty	☐	☐	☐	☐
katechety	☐	☐	☐	☐
chrámové hudebníky a zpěváky	☐	☐	☐	☐
rodiče	☐	☐	☐	☐
děti	☐	☐	☐	☐
Listárna, ohlasy čtenářů	☐	☐	☐	☐
Svědectví o životě z víry, obrácení	☐	☐	☐	☐
Svatá Zdislava a vyslyšení na její přímluvu	☐	☐	☐	☐
Zajímavosti a kuriozity	☐	☐	☐	☐
Zábava a humor	☐	☐	☐	☐

18. Jaká témata a náměty zatím ve Zdislavě postrádáte?

.....

19. Které články vás ve Zdislavě zvláště zaujaly?

.....

20. Které články vás naopak zklamaly?

.....

Ještě vás prosíme o několik informací o vás:

21. Vikariát (farnost) vašeho bydliště

.....

22. Velikost obce bydliště

- do 2 000 obyvatel
- 2 001–10 000 obyvatel
- 10 001–25 000 obyvatel
- 25 001–50 000 obyvatel
- nad 50 000 obyvatel

23. Jste

Muž Žena

Žena

24. Váš věk

.....

25. Zde můžete sdělit to, na co se v anketních otázkách nedostalo:

.....

Děkujeme vám za odpovědi. Máte-li zájem o zařazení do slosování, nezapomeňte napsat svou adresu, na kterou chcete Zdislavu posílat.

.....

Vyplněný anketní lístek pošlete na adresu

Redakce měsíčníku Zdislava, Janov 41, 468 11.

Náročný život

(doplňeno úryvky ze zaslechnutého rozhovoru mezi Strachem a Odvahou)

Život musí být náročný, je-li poctivý a otevřený.

Svým životem jsme zasazeni do mnoha vztahů k věcem a k životům kolem nás - pracujeme, milujeme, vychováváme, věříme. Poctivost spočívá v plné vydanosti všem těmto vztahům. Být poctivý znamená dávat práci, lásce, výchově i náboženství celé své srdce a neponechávat si zadní vrátka k nějaké cestě zpět. Plná vydanost všemu, co prožívám, to je poctivost.

Strach: Nemohu se však zmýlit? Jak je možné plně vydat své srdce čemukoliv, když se ve všem mohu mýlit?

Odvaha: Ty si nevěříš? Abys mohl žít správně, musíš nejprve vůbec žít. Vydej se plně přítomnému životu a chtěj po něm to největší - aby byl v souladu s tím, co jako správné cítíš.

Strach: To je hazard, vydat plně svou nesmrtelnou duši životu v pomíjivém světě. Snažím se uchránit v sobě alespoň kousíček věčnosti - oázu pokoje a klidu, do které se vždy utíkám před těžkostmi tohoto světa.

Odvaha: Pak nežiješ, ale přežíváš. Nikdy nepoznáš, jaký je život v jeho plnosti - s radostí i pláčem, s dobrem i zlem. Plníš si ve světě jen povinnosti. Pracuješ, miluješ, vychováváš - a přitom nevíš, co to znamená. Nevydal ses tomu plně a nežádáš po tom vše, co můžeš.

Strach: Já věřím v Boha. On mi dal dostatečná pravidla k tomu, jak pracovat, milovat a vychovávat. Tato pravidla jsou od věčného a neomylného Boha - je třeba je zachovávat. Když je poruším, jsem plný neklidu a bolesti. Lituji však takových hříchů a získá-

vám od Boha pokoj a klid.

Odvaha: Klameš se. Nehledáš-li Boha ve své práci, lásce a výchově, nenajdeš žádná pravidla. Opusť svou oázu pokoje a klidu a vydej se i se svým srdcem přítomnému životu. Bůh k tobě mluví ve tvém životě, a ne na věčnosti.

Srdce, které plně vydáváme, musí být otevřené. Srdce plně vydané něčemu musí také být plně vydané jakoby ničemu. Otevřenost je otevřenost nikam, otevřenost pro to, co nemohu dopředu znát ani si představit, co však na mne má zapůsobit. Otevřenost je otevřenost pro duchovní podněty, pro to, co nás v nás samých přesahuje, pro Boží hlas. Tam, kde se své práci, lásce, výchově a náboženství vydáváme celí, tam zároveň musí být naše srdce otevřené, aby zaslechlo Boží hlas.

Strach: Mluvíš o srdci - já se ale city řídit nenechám. City se často mýlí. To znám velmi dobře.

Odvaha: Srdce, o kterém mluvím, není citová záležitost. Srdce je nejhlubší místo v člověku, v něm se s člověkem setkává Bůh. Srdce je plně jemné citlivosti pro duchovní podněty. Pro podněty, které nemusí mít věcný obsah a které přesahují naše chápání.

Strach: O podnětech přece rozhoduje rozum.

Odvaha: Rozum do veliké míry s podněty pracuje, ale není schopen je zachycovat. Nejdůležitější je duchovní podnět zaslechnout a to dokáže jen otevřené srdce, které dopředu nic neočekává.

Strach: Ty tvé podněty nemusí být jen od Boha!

Odvaha: Máš opravdu tak

malou víru? Srdce, které se otevírá Bohu, přece Bohu důvěřuje, že není klamáno.

Poctivý a otevřený život je náročný. Otevřenost srdce zachycuje duchovní podněty, které nám berou jistotu přítomného života. Naše poctivost, plná vydanost prožívánímu, očekává od přítomného života, že bude v souladu s naším srdcem. Srdce, které zaslechne Boží impuls, se naplní nepokojem a bolestí. Narušení jednoty mezi prožívaným a srdcem je velmi bolestné a nutí nás hledat nové cesty - nové cesty práce, lásky, výchovy a náboženství. Nutí nás opouštět staré a hledat nové, kterému bychom s emohli plně vydat. Nutí nás růst.

Strach: Mám strach. Tyto myšlenky berou životu jeho řád. To se mi nelíbí.

Odvaha: Život nemá žádný řád, alespoň ne žádný, který by byl dán z vnějšku. Život získává svůj směr právě v úsilí o soulad poctivosti a otevřenosti, přítomného života a srdce. Právě nasměrování se rodí uvnitř a nikdy není definitivní.

Strach: Bůh přece mluví vně nás, oslovuje nás z vnějšku.

Odvaha: Vzpomeň si na vzory apoštolů a světců - často byli nuceni vše opustit a změnit svůj život. Sami nechtěli, ale byli Bohem přinuceni - třeba Vojtěch, který musel tolikrát odejít. Augustin k tomu říká, že otevřené srdce je vždy srdcem nepokojným - Bůh nás zneklidňuje zevnitř.

Strach: Nás ale nikdo nemůže nutit "opustit otce a matku", nemůžeme odejít od rodin a prací. Tvé podněty jsou jen pro apoštoly a světce.

Odvaha: Neboj se - tolikrát dávané vzory se ti vzdálily od života. Pochop, že nemáš uvažovat nad tím, zda opustit dům nebo ne, je třeba být jen otevřeným. To, co na svých vzorech vidíš jako pro tebe nemožné, to říká jen - buď otevřený.

Strach: K čemu mě to vlastně svádíš? Bereš mi víru v to, co je již od dětství mou oporou? Víím, čemu jsem uvěřil - ty jsi bezbožník a svévolník!

Odvaha: Mluví z tebe strach. Neztrácej žádné jistoty, nehledej bolest. Jen ty víš, zda je tvůj život v souladu s tvým srdcem. Já o to usiluji. Proč mne tedy odsuzuješ? Opouštím vnější jistoty náboženství a životy, ale nalézám jistotu otevřeného srdce. Nechci tě ohrožovat.

Strach: Já jsem pevný, ale dáváš špatný příklad ostatním. Pohrdáš osvědčenými cestami a svádíš ostatní.

Odvaha: Sveden může člověk být jen svým poctivým životem a otevřeným srdcem. Dobře víš, že tvou cestou nepohrdám, vážím si každé poctivé cesty. Od počátku se snažím jít za Božím hlasem - už mi rozumíš?

Život musí být náročný. Je-li poctivý a otevřený. Poctivý a otevřený život si nárokuje sílu k hledání, ke ztrátě jistot a ke snášení bolesti, víru ve změny a odvahu být sám sebou. Život není pokojný a náboženství nemůže být skryší před ním. Život je náročný a dotýkat se Boha znamená žít život takový, jaký je - žít jej náročně v otevřenosti a poctivosti.

Martin Pavel Nitsche

Výročí kláštera v Dolním Ročově

Opožděná připomínka významného výročí - Kilián Ignác Dienzenhofer a přestavba dolnoročovského kláštera.

Stranou turistického ruchu, ve stále ještě romantickém a tichém údolí Dolního Ročova, v 18. století poeticky nazývaném Vallis beatae Virginis – tj. Údolí blahoslavené Panny, leží klášter Nanebevzetí Panny Marie řádu sv. Augustina. Byl založen Albrechtem z Kolovrat roku 1373, nejstarším známým předkem podnes žijícího rodu, který zde také našel místo posledního odpočinku.

Klášter prošel pohnutými osudy. Přečkal husitské války, počátkem 16. století byl díky přízni fundátorů – Kolovratů – důkladně opraven, největší rána jej postihla v 17. století. Roku 1631 vpadli do Čech Sasové a ročovský klášter zničili tak, že “křoviny v něm rostly”. Nicméně opět se projevila přízeň zakladatelského rodu a do r. 1648 byly kostel i konvent nákladně obnoveny.

S nástupem baroka přichází do dolního Ročova řada významných umělců, z nichž vynikají dva architekti. V roce 1718 ukončil přestavbu klášterního kostela a přilehlých ambítů s poutní kaplí Giovanni Santini, tvůrce tzv. barokní gotiky. V letech 1731, 1740 a zejména 1745 postihly údolí průtrže mračen s přívaly vody, přičemž poslední pohroma poškodila kostel i konvent tak, že bylo rozhodnuto o celkové přestavbě. Jako architekt nebyl vybrán nikdo menší než Kilián Ignác Dienzenhofer. Díky jemu tak vznikla stav-

ba, která v barokní architektuře regionu těžko hledá soupeře. Právě loni uplynulo 250 let od položení jejího základního kamene. Toto výročí bychom chtěli alespoň krátce připomenout.

Kladení základního kamene bylo vždy spojeno s velkou

vincie řádu sv. Augustina v čele s provinciálem Cyriakem Votavou, převorové dalších klášterů, světští i řádoví kněží, osobně pak sám K. I. Dienzenhofer, uváděný v kronice jako “královský architekt”.

14. srpna 1746 dopoledne začala vlastní slavnost. Zahájila

zbytné projevy: provinciál Votava chválil kolovratský rod, nato odpověděl hrabě Libštejnský krátkou řečí.

Do dutiny v kameni byla vložena zakládací listina, z jejíhož obšírného textu se dozvídáme mimo jiné, že stavba nového kostela byla projektována delší, širší a vyšší, než byla loď kostela gotického. Díky tomu se dostal náhrobek Albrechta z Kolovrat, který byl v původním kostele uprostřed lodí, k její pravé straně. Listina dále vypočítává účastníky slavnosti. Kromě již zmiňovaného hraběte Libštejnského s manželkou a provinciála Cyriaka Votavy je uváděn hrabě Arnošt Pacht z Rájova, majitel cítilibského panství, další představitelé augustiniánského řádu a mniši ročovského kláštera, mezi hosty dále lounský děkan Josef Urbánek s kaplanem Rochem Pauerem a samozřejmě “prae-nobilis ac eruditus magister dominus Kilianus Ignatius Dienzenhofer, architectus regius”. Dozvídáme se také, kam byl položen základní kámen: východně za hlavním oltářem, tj. v závěru presbytáře. Listina byla opatřena čtyřmi pečeti: hraběte Libštejnského, jeho manželky, české provincie řádu sv. Augustina a ročovského kláštera.

Kromě listiny byly do kamene vloženy další předměty. Relikvie svatých a mučedníků, vesměs z okruhu světců uctívaných v řádu: sv. Faustiny, sv. Adeodata, sv. Kateřiny a sv. Benedikta (uctívání v klášteře v Pivoni, okr. Domažlice), sv. Benigna – tělo uchovávalo v ročovském

slavnosti a díky klášterní kronice můžeme i my alespoň zpovzdálí sledovat, jak taková barokní sláva vypadala.

Tehdejší představený ročovského kláštera převor Vavřinec Dráždanský pozval řadu hostů. Fundátorův rod zastupoval Jan Nepomuk Vincenc Libštejnský Kolovrat s manželkou, dále byli přítomni vysocí představitelé české pro-

ci mše s bohatou hudbou, poté se před klášterem formovalo procesí: v čele vlajkonoši a provinciál Votava, kněží, mniši, hrabě Kolovrat a samozřejmě mnoho lidí z okolí. Za doprovodu hudby průvod absolvoval nedlouhou cestu z náměstíčka přes hřbitov k východní straně klášterního kostela, kde byl připraven základní kámen. Zde následovaly ne-

kláštera, sv. Prospera a Urbana. Dále posvěcený křížek, hostie dotýkaná ramenem sv. Mikuláše Tolentinského, různec od zbožného spolku, sdružujícího okolní šlechtu i měšťany, s barokně bohatým názvem "Arcibratrstvo svatě-

v konventu.

Oslavy pokračovaly následující den 15. srpna, kdy je svátek Nanebevzetí Panny Marie, patronky ročovského kláštera: opět sloužena velká mše s hudbou a kázáním (kázalo se česky a německy),

ho pásku pod vzýváním blahoslavené P. Marie Utěšitelky, jinak řečené (bratrstvo) sv. Moniky". Od nich pocházely i přívěsky s ražbami sv. Augustina a sv. Moniky, jeho matky. Vše bylo uzavřeno do oloveného pouzdra a vloženo do základního kamene, který byl umístěn do výkopu základů za osobní účasti hraběte Libštejnského. To bylo doprovázeno hudbou a střelbou z moždířů. Pak přistoupili další hosté a symbolicky položili na kámen trochu malty: nejprve představitel řádu, poté ale K. I. Dienzenhofer, který tak zahajoval svou další stavbu v řetězci bohatého díla.

Nakonec bylo vybráno z přítomných poddaných kláštera několik mladíků, kteří dostali tři rány holí, aby si pamatovali výročí slavnosti. Podobný akt byl uplatňován například při kladení hraničních kamenů panství. Kromě toho ale vybraní mladíci dostali také "mince téhož roku ražené s obrazem Marie Terezie". Na zakončení slavnosti byl pro návštěvníky vyvalen sud piva z klášterního pivovaru, oficiální hosté hodovali

hosté se rozjížděli až 17. srpna.

Geniální architekt se bohužel konce stavby nedočkal, zemřel v roce 1751, avšak v jeho plánech a intencích pokračoval Anselmo Lurago. Během 50. let byla dokončena hrubá stavba kostela, budova konventu se stavěla podstatně déle a byla úplně dokončena až počátkem 19. století. Právě tato část nejvíce utrpěla v naší době, neboť po zrušení kláštera v roce 1950 zde byla zřízena věznice a poté kasárna, počátkem 60. let byl objekt upraven pro potřeby dětské psychiatrické léčebny. V současnosti celý komplex opět patří řádu sv. Augustina.

Loňské kulaté výročí dolno-ročovského kláštera nám tak poskytuje příležitost připomenout okruh významných umělců – vedle zmiňovaných architektů je to malíř Václav Vavřinec Reiner a sochař František Ignác Weiss, kteří se se svým dílem sešli při výzdobě lokality, představující vrcholné umělecké dílo baroka v tomto regionu.

PhDr. Karel Mareš
Ročov

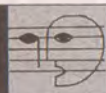
Duchovní charakter církevní hudby

Má-li být splněn požadavek posvěcení věřících, musí být charakter církevní hudby duchovní, tj. musí být duchovní nejen text, ale i melodie zpěvů, musí to být hudba oproštěná od ohlušujících a primitivních projevů a od všeho, co je opakem duchovního. V celé tradici církve byly v církevních směrnicích a nařízeních omezeny a vylučovány určité druhy hudby a některé nástroje a až už se to jeví z našeho hlediska

denkrát náš Spasitel vyhnal nedůstojné poskvrnitelé chrámu... proto se klade na církevní hudbu požadavek, aby tomuto textu propůjčila co největší sílu, s níž by věřící byli snáze povzbuzeni ke zbožnosti a jejich srdce byla lépe připravena k dosažení plodů spásy."

Pius XII. jde v těchto úvahách ještě dál a mluví o apoštolátu chrámové hudby a chrámových hudebníků: "Jestliže tedy zdůrazňujeme rozmanitou hodnotu a apoštolickou působivost chrámové hudby, poukazujeme na něco v ní, co

Hudba v liturgii

oprávněné nebo ne, svědčí to o pastorální péči, která byla věnována této výchově a posvěcování věřících. Je tedy o to smutnější, že v současné době je bez výběru připouštěna hudba naprosto nevhodná, neduchovní, ba ohlupující a ti, kdo by měli vychovávat, se nechávají vést k tomu, co je snadné a populární.

Již v nejstarším zachovaném předpisu o církevní hudbě od papeže sv. Řehoře se praví: "Kantor musí zpívat s dobrým názorem, když chce vychovávat lid." Podobně se vyjadřuje i konstituce Jana XXII. Docta sanctorum patrum: "Úkolem hudby v Božím domě je probouzet zbožnost věřících."

Pius X. napsal v úvodu svého Motu proprio: "Je nejnitišnější věcí našeho srdce, aby všude, u všech věřících rozkvetl v pravdě křesťanský duch a v nezmenšené míře se dále udržoval. Přitom se musíme starat především o svatost i důstojnost domu Božího, neboť tam se shromažďují věřící, aby tohoto ducha čerpali z prvního a nepostradatelného pramene, totiž z aktivní účasti na nejsvětějších mystériích a na veřejné a slavnostní modlitbě církve. Marná by byla naše naděje, že Bůh k dosažení tohoto cíle na nás bohatě vylije své požehnání, jestliže naše služby Boží, místo aby s líbeznou vůní stoupaly vzhůru, vtiskují Pánu do rukou dýtky, jimiž je-

přináší velikou radost a útěchu všem, kteří se dobře věnují jejímu pěstování a provozování. Neboť všichni, kteří sami tvoří jako skladatelé nebo přispívají k provedení jako hudební vedoucí, jako zpěváci, jako hráči na nějaké nástroje, ti všichni bezesporu uskuetečňují, i když v rozdílné podobě, opravdový a pravý apoštolát a podle věrnosti jednoho každého při plnění své povinnosti obdrží od Krista Pána odměnu a čest apoštolů v hojné míře. Mají tudíž vysoce vážiti svůj úkol, kterým jsou nejenom umělci a učitelé umění, ale i učedníky Kristovými a spolupracovníky v apoštolátu." Tyto řádky by si měli pro útěchu často připomínat všichni kostelní hudebníci a měly by sloužit k zamyšlení o úloze hudby i našim kněžím.

Koncilní dokumenty a instrukce Musicam sacram z r. 1967, čl. 4 to potvrzují: "Lze doufat, že duchovní správcové, hudebníci a věřící, kteří tyto směrnice ochotně přijímají a provádějí, budou působit svorně k tomu, aby dosáhli vlastního cíle chrámové hudby, kterým je: Boží čest a posvěcování věřících."

Mají-li být tyto cíle splněny, nemůže být umělecká hodnota hudebního vyjádření věcí vedlejší, ale musí se usilovat o vyjádření adekvátního obsahu, tj. vyjádření umělecké, inspirované, jak věříme, Duchem – dárce daru umění.

Bc. Petr Kolář

Růženec na výlet

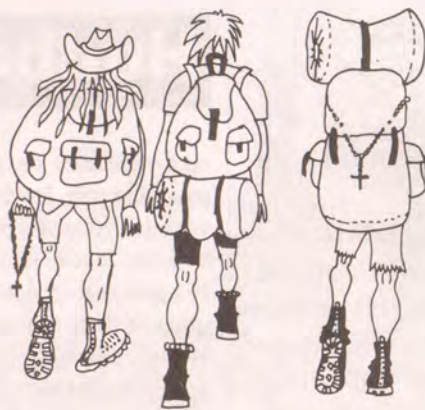
Spojení se může někomu zdát trochu neobvyklé, ale mně se růženec na výletech velmi osvědčuje. Nevím, zda jste si všimli, že v prvních pěti tajemstvích je řeč skoro pořád o samém cestování.

Posuďte sami: nejprve je příprava na cestu. Návštěva anděla, který zvěstuje poselství. Maria se na všechno vyptá a pak souhlasí. Ví, že celý její život bude jednou velkou cestou s Kristem a za ním.

A už jsme u druhého tajemství: "S kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila". Průvodcem po cestách je svatý Lukáš a ten říká velice stručně: "Anděl pak od ní odešel. V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do hor do města Judova." Město Judovo se jmenuje dnes Ein Kerem a je skutečně v horách. Maria dobře ví, proč a kam jde, a tak spěchá do hor. Cesta z Nazaretu nebyla zrovna jednoduchá a převýšení značné, stezka málo schůdná a k tomu značná vzdálenost. Nejspíš šla sama, o průvodci nevíme nic. O čem přemýšlela, o tom se můžeme jen dohadovat. Spěchala, protože věděla, že Alžběta je už stará paní, a navíc v šestém měsíci těhotenství. Určitě si nechtěla jen popovídat, ale hlavně pomoci své příbuzné. Také spěcháme s pomocí, jdeme klidně třeba přes hory a hodně daleko? Nebo si spíš říkáme, že to počká, loudáme se nebo nejdeme vůbec? Maria nepřemýšlí o nebezpečích divokého kraje. Kdo chce pomoci, neměl by se bát a měl by pospíchat. Jako Maria.

Jsmo u třetího tajemství: "Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila". Opět je průvodcem svatý Lukáš. Protože měl být proveden soupis obyvatel, vydává se Josef s Marií, která je těsně před porodem, do Betléma. Podíváme se na mapu a zase zjišťujeme: je to pořádný kus cesty. Která žena by se vypravila na tak dalekou a obtížnou cestu v devátém měsíci těhotenství? Maria ví, kde ji Bůh chce mít, a proto zbytečně nedumá. Jde nebo možná se veze na oslíku. Žádná pohodlná doprava to tedy nebyla. Zkusil jsem jet na oslíku, byl to děs, a to ještě se jednalo o hodné zvíře, které vůbec nestávkovalo, jak je občas zvykem. Cesta vede

zase hornatou krajinou, kde se běžně vyskytovali lupiči, o dalších rizikách cesty nemluvě. Jsme my tam, kde nás chce mít Pán? Jdeme vůbec, nebo ne? Remcáme, vymlouváme se na možné i nemožné? Proč se harcovat takovou dálku, ještě k tomu neschůdnými cestami? Co tam budeme hledat za štěstí? Kdo-pak si vzpomněl na takový nesmysl! A když ještě ke všemu nejsme úplně v pořádku, tak přece nikdo nemá právo

nás někam hnát, ať se jedná o cokoliv, musí mít přece rozum, ne? Maria jde, nediskutuje, ví své. Tenhle "výlet" pro ni nemohl být snadný.

Čtvrté tajemství: "Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala". "Když uplynuly dny jejího očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma," opět stručně informuje Lukáš. Očišťování trvalo 40 dní, pokud matka porodila děvčátko, tak 80. Přiznám se, že jsem to nevěděl. Když člověk něco neví, musí alespoň vědět, koho se zeptat. Zeptal jsem se tedy a dozvěděl se, že to najdu v knize Leviticus. Vy také, chcete-li. Takže Maria zase šla do Jeruzaléma, ten je jen o málo blíž než Betlém. Zase cesta horami a sráznými úbočími. Maria byla jistě krásná a něžná žena, ale žádná křehotinka a strašpytel. Umí obětovat všechno, a tak obětuje Ježíše, to nejdražší, co má. Co obětuje my? Nejspíš a nejradyji to, co vůbec nepotřebujeme, a ještě to často umíme "okecat". Obětovat to nejdražší, co máme? Kdo by to po nás mohl chtít? Někdo se přece jen najde. A ještě něco: radostného dárce miluje Bůh.

Poslední, páté tajemství: "Kterého

jsi v chrámě nalezla". A naposledy svatý Lukáš: "Každý rok chodívali jeho ridiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem". Jako kdyby nic: každý rok, bylo obyčejem. Cestu už známe. A jakoby její námaha ještě nestačila, ještě ke všemu se Ježíš "ztratí". Výprava ušla pěkný kus cesty od Jeruzaléma, Josef s Marií se museli vrátit a "po třech dnech jej našli v chrámu". Představte si tu situaci. Únava, horko, prach, nekonečná úzkost a starost, sužující představy. Kdybych takhle někoho drahého musel hledat, snad bych jej po nalezení, jak se říká, zakoušl. Tedy zýa obrázek by si moje povídání určitě nedal, i když bych byl zároveň šťastný. A téměř dospělé dítě? No, raději pomlčím, co bych povídal. Maria jen řekne: "Synu, proč jsi nám to udělal? Hle tvůj otec a jsme tě s úzkostí hledali." Co se skrývá za těmito slovy, ví jen ten, komu se někdo drahý opravdu ztratil. Stačí jen na chvíli. Vzpomeňte si, jak jste třeba hlídali sourozence a na jedinou nebyl. U velkého dítěte bychom v takovém případě chtěli podrobné a rozumné zdůvodnění. Ježíš však řekl jen něco, čemu vůbec nebylo rozumět. Marii ale i tohle stačilo. Věděla, že jsou věci, které ji přerůstají, které nemůže pochopit.

V každém desátku je ukryta spousta námahy, starostí, napětí, ale určitě také radosti. Umím si Marii živě představit, jak jde a zpívá si. Její naděje se vždy splní, i když jistě vždycky ne tak, jak by si představovala. Jde o tuto základní důvěru v Boha.

Cestujme i my s radostí, láskou a nadějí. Když jdeme na výlet s kamarády nebo třeba i sami nebo i tam, kam bychom raději vůbec nešli, ale kde nás někdo potřebuje.

Marii čekaly ještě další cesty, o těch většinou nic nevíme. Přesněji řečeno, víme už jen o jedné, ta byla z nejkratších a nejtěžších: na Golgotu.

Jan Polivka

(převzato s laskavým svolením z časopisu českobudějovické diecéze Setkání)

Prázdniny s dětmi

Prázdniny jsou tu a s nimi pro rodiče starost, jak je nejlépe s dětmi prožít. Samozřejmě je jiná situace na venkově, jiná v městských domech, na sídlišťích ve městech nebo dokonce ve velkoměstě.

V každém případě se moc přimlouváme za to, aby rodiče tu část prázdnin, kdy budou oba s dětmi, prožili s nimi co nejintenzivněji. Toto úsilí rodičů o krásné společné chvíle se jim vrátí v tom, že se upevní jejich rodinné společenství, prožijí společně mnoho radosti a krásy i náročných chvil a celá rodina bude na tyto chvíle vzpomínat dlouho potom. Děti poznají více názory a vlastnosti svých rodičů a rodiče se nepostačí divit, čeho všeho si u svých dětí během roku nevyšli. Například dítě, které jim dělalo během roku starosti s učením, projeví se jako velmi šikovné při různých sportech, práci na zahrádě, rukodělných pracech nebo ještě při něčem jiném.

– Využijme co nejvíce společných chvil s dětmi na **popovídání**. Psycholog Jaro Křivohlavý připomněl nedávno v televizním Svátečním slově skutečný příběh syna a otce, kteří na sebe tak dlouho neměli čas, až se konečně dohodli na dnu, kdy si skutečně popovídají. Den předtím však otec zahynul při autohavárii. Neproměškejme tedy s dětmi ani jedinou chvíli, kdy si s nimi můžeme povídat. Děti mají rády vyprávění rodičů z dětství, učí se při tom chápat své rodiče i srovnávat důležitéjší i méně důležité hodnoty.

– Doktor Křivohlavý připomněl také to, že každý z nás má Otce, který také čeká, zda si na něho uděláme čas! Krásným prostředím je pro to **příroda**. “Jen si děti všimněte, co je krásy na světě” vyzývá děti básník Čarek. Učme je

vidět, pozorovat, vnímat krásy přírody. Možná, že děti toho objeví ještě více než my – barevné krovky broučků, kamínky nebo větvičky roztočivých tvarů, krásu mraků... Pochvalte je za to, žasněte a děkujte s nimi. “Drobné krásy jsou nenápadné, musíme je objevovat”, napsal A. Goldmann. Prázdniny jsou k tomu jak stvořené.

Se staršími dětmi se můžeme společně pomodlit kantikum ranních chval pro slavnosti a svátky – Všechna díla Páně, chvalte Pána... v každém případě bychom ochudili sebe i své děti, kdybychom teď v létě nebyli co nejvíce uprostřed přírody, kdybychom tam neobjevovali Boží stopy. “Co neznáš, to nemůžeš mít rád – nebo jen chudě” řekl Leonardo da Vinci. To platí nejen pro poznávání přírody, ale i Boží tvůrčí činnosti i Boha samého.

– Dobře víme, že letošní rok je v rámci Desetiletí duchovní obnovy i tříleté bezprostřední přípravy na rok 2000 soustředěn na **osobu Ježíše Krista**. Využijme i prázdnin k tomu, abychom dětem Krista přiblížili. U starších můžeme začít tím, že děti samy uvádějí to, co už o Kristu poznaly (co znají k Kristova dětství, koho Ježíš uzdravil či mu jinak pomohl, co říkal o dětech, čím trpěl apod.)

Prázdniny jsou letos vhodnou dobou, abychom si s dětmi uvědomili, že Ježíš nám má být skutečně blízký, v době volna se víc než kdy jindy můžeme učít žít s ním a podle něho. Můžeme si pohovořit s dětmi o nedělním evangeliu, domýšlet Kristova slova i jeho jednání: Koho máme mít rádi na prvním místě, jak se máme podle Krista modlit, jak nás učí Ježíš nemyslet jen na sebe, co říká Kristus o Božím slo-

vě?

– Hlubší život s Kristem o prázdninách nám dá velikou **radost** podle jeho slov “...vaše srdce se budou radovat a vaši radost vám nikdo nevezme.” Moc vám přejeme, aby právě teď v době volna bylo té radosti co nejvíce! Účastněte se toho, když se vaše děti z něčeho naplno radují, zasmějme se s nimi od srdce i my, využijme komických situací – ale nedovolme, aby se děti vysmívaly druhému při neúspěchu ve sportu, při hře, pro něco nápadného v jeho zevnějšku. Tady legrace končí. Učme děti ohleduplnosti a citu pro druhé.

– Už podle Komenského je pro nás a pro naše děti velkým zdrojem radosti **hra**. K prázdninám neodmyslitelně patří. Ve hře můžeme hlouběji než jindy poznat své děti a spolu s nimi si zařadit. Ne třeba o tom psát víc, v současné době existuje u nás spousta publikací her – encyklopedie Miloše Zapletala Hry v místnosti, na louce, na hřišti a v přírodě; knížky z Portálu, Velká kniha her vydaná na Slovensku atd. Nedávno vyšla např. knížka Krátké hry pro dlouhou chvíli, kde jsou mimo jiné i hry za jízdy autem. S některými nemusíme souhlasit, ale najdeme dost her, které o prázdninách užijeme určitě. Hrajte si s dětmi co nejvíce, vytvoříte krásnou prázdninovou atmosféru, na kterou děti budou dlouho vzpomínat.

– Podobnou atmosféru radosti nám dokáže navodit i **zpívání**. “Kdo zpívá, pozvedá hlavu a narovnává záda”, řekl kdosi moudrý. Stačí zanotovat písničku a hned se dětem na výletě lépe šlape, i když už je bolí nohy. Můžeme s dětmi zpívat často – maminka s dětmi při vaření

(znám rodinu, kde si při něm zpívají trojhlasně), ráno i večer, při společné modlitbě, taky před jídlem a po jídle, můžeme zpívat veselé písničky s pohybem... Nemůžeme se vmlouvat, že nemáme co zpívat, že neumíme... Vyšlo už dost zpěvníků, například Já písnička I–III, Cantate, Hosana I a II atd. a existují i kazety dětských písní, např. Zpíváme s nejmenšími 1 a 2.

– Ani to nejhorší počasí nás nemůže zaskočit. V nepohodě doporučíme dětem hezké **knížky**. Můžeme jim přečíst sami ukázkou, která je zaujme, a děti čtou dále sami. Dříve bývalo dobrým zvykem předčítání. Dnes, protože rodiče chtějí mít od dětí pokoj, “uklidí” je často před televizi. Sama si z dětství nejvíce pamatují právě knihy, které nám tatínek předčítal. A tak moc doporučujeme předčítat hlavně těm nejmenším z knížky vhodné pro jejich věk na pokračování a ke čtení taky připojovat své připomínky a nechat děti hovořit o tom, co si o příběhu myslí. Pozor ale na předčítání příběhů z bible, jako by to byly pohádky před spaním. Dítě musí jasně vědět, že Ježíš není pohádková postava, ale skutečně Boží syn. Na to nesmíme nikdy zapomínat.

– Další možností, jak je možno děti zabavit, jsou **hádky** přiměřené jejich věku. Některé hádky znají děti samy ze školy a dávají si je navzájem. Vyšly pěkné knížky hádanek Hádej, hádej, neprohádej (Fischer–Pilař), skvělý sešit J. Žáčka a O. Ptáčkové – Hádky a luštěniny a mnoho dalších. Doporučujeme z tohoto hlediska i časopisy Pastelka a Sluníčko, kde je mnoho různých úkolů, her, úsudkových námětů a dobře nám pomohou zabavit

děti i při jízdě vlakem či autem, na pláži a pod. Hádanky samy svým obrazným vyjádřením pomáhají rozvíjet představitelství, bystrost a pohotovost úsudku dětí.

– S dětmi můžeme o volných dnech rozvíjet jejich šikovnost, obratnost rukou i jejich fantazii různými **rukodělnými pracemi**. Samozřejmě odpovídajícími jejich věku a schopnostem. I pro tuto činnost existuje dnes v knihovnách i knihkupectvích spousta dobrých brožurek i knih.

Děti určitě budou mít radost z toho, že si o prázdninách něco samy vyrobí, i kdyby to byla jenom mozaika z obléžků a klacíků, drobné výrobky z papíru, pytlík na přezuvky, prostírání pro maminku, obléčení pro panenky apod.

– Nezapomínáme ani na to, že prázdninové dny by mohly být pro děti i příležitostí nemyšlet jen a jen na sebe, ale uplatnit své schopnosti a síly v **práci pro druhé** tam, kde právě budou – ať už je to pomoc při sušení sena, sbírání ovoce, krmení domácího zvířectva a mnoho dalších činností. Nezapomeňme práci dětí ocenit, vždyť se říká, že jeden neoceněný čin zabije tisíce dalších, které mohly následovat.

Ještě by se dalo podrobněji psát o tom, jak s dětmi nejlépe prožít vzácný čas prázdninového volna. Uvědomme si znovu podle výzvy P. MUDr. L. Kubíčka, že každá naše rodina je umělecké dílo. Prosme tedy Velkého Režiséra, abychom podle jeho představ plánovali velkou prázdninovou hru – abychom se snažili my rodiče i děti být dobrými herci, kteří budou mít velikou radost z toho, že v ní splní to, co měli. A tuto radost vám všem – rodičům i dětem v naší diecézi – přeji co nejvíc.

Věnceslava Fišerová

V Jablonci vysvěcena nemocniční kaple

V minulých letech se začaly v naší zemi objevovat dlouho neslýchané zprávy o postavení a vysvěcení nových kostelů, především na Moravě. V naší diecézi náboženská situace k takovým událostem zřejmě ještě dlouho nedospěje, avšak první náznaky se objevují. Jedním z nich je nemocniční kaple, kterou v pátek 30. května v Jablonci nad Nisou posvětil litoměřický biskup Josef Koukl.

Nechci tento fakt přeceňovat, ale za zvlášť potěšující považuji, že návrh na postavení kaple v areálu nemocnice vyšel od samotného architekta, který kapli zahrnul do plánu jako jeho samozřejmou součást. Je ovšem jasné, že se nejedná o prostor určený výhradně k bohoslužbám, ale počítá se s ním také jako se společenským a přednáškovým sálem a je k dispozici i ostatním církvím působícím v Jablonci. Při první bohoslužbě spojené s vysvěcením kaple,

kteří se účastnili kromě pacientů také zástupci podnikatelů, vedení nemocnice a představitelé města, účinkoval pěvecký sbor základní katolické školy v Jablonci Fialky pod vedením sbormistra Libora Sasky.

V nové kapli budou bohoslužby a možnost duchovního rozhovoru nebo přijetí svátosti smíření každou sobotu, aby tu mohli nemocní hledat posilu ve své nelehké životní situaci.

Jan Macek

Při vysvěcení zpíval dětský sbor Základní katolické školy v Jablonci n.N. Fialky

Sjednocení standartů výpočetní techniky v diecézi

Dne 3. 6. a následně 16. 6. 1997 se z podnětu otce biskupa Radkovského uskutečnila na ČBK v Praze schůzka odborníků na výpočetní techniku ze všech diecézí České republiky. Naši diecézi zastupoval sekretář generálního vikáře p. Mikula a odborný poradce diecéze pro počítačovou techniku p. ing. Holub.

Diskutovala se zde otázka zlepšení přenosu informací pomocí systému Internet jak z ČBK směrem k biskupstvím (což je první fáze projektu), následně k vikariátům a farnostem, ale i zpětně. V současné době je pro postupné provedení projektu nutná investura stávající počítačové techniky od biskupství až po

farnosti. Rovněž je nutné sjednotit veškerou stávající i nově pořizovanou počítačovou techniku do budoucna tak, aby vyhovovala systému nového propojení. Proto se účastníci jednání dohodli, že je potřeba na sekretariát nahlásit stávající úroveň vybavení počítačovou technikou ve všech vikariátech (resp. farnostech) v diecézi. Dále je nezbytná konzultace při veškerém pořizování počítačové techniky s odborníkem určeným biskupskou kurií ke správě počítačové techniky (eventuelně s ing. Holubem z litoměřické konsistoře, kde je zřízena i odborná firma, která bude sloužit pro všechny zájemce). Bylo by dobré tyto nákupy techniky realizovat

přes tohoto odborníka z důvodů sjednocení techniky, poskytování poradenských služeb zdarma, jednotného servisu a velmi nízkých nákupních cen veškeré PC techniky a příslušenství pro všechny diecéze v celé republice. V těchto záležitostech kontaktujte sekretáře generálního vikáře pana Petra Mikula na telefonních číslech konsistoře v Litoměřicích:

Pondělí až pátek od 7.00 do 15.30 tel. 0416/731448-9, fax 731449 nebo od 7.30 do 19.30 mobilní telefon 0602/375 325, popř. 0602/470 848.

Petr Mikula, sekretář generálního vikáře

Farní časopisy se představují

Stejně jako chrámové sbory využívají stránek Zdislavovy k vzájemné komunikaci, chtěl bych vyzvat ke sdílení zkušeností a poznatků a ke spolupráci také ty farnosti, ve kterých vychází, ať už pravidelně nebo nepravidelně, farní věstník či časopis. Je to práce složitá, vyžadující spolupráci mnoha lidí a její úspěch nebývá do poslední chvíle zaručen. Do-

mnívám se však, že takový časopis není luxusem, ale skutečnou potřebou.

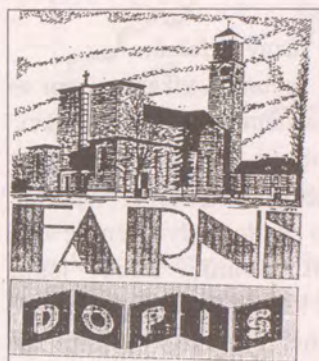
Dovoluji si vám představit časopis, který provází již pátým rokem život farnosti v Jablonci nad Nisou, Farní dopis. Je zajisté zajímavý i tím, že z jeho redakce vyšel současný šéfredaktor časopisu, který právě čtete, Luboš Růta. Očekávám, zda se další farnosti připojí k představování svých farních časopisů. Věřím, že naše zkušenosti mohou inspirovat i některé z farností, kde dosud časopis ani věstník nevychází, k tomu, aby se do této náročné, ale zajímavé a důležitě užitečné a obohacující činnosti pustily.

Farní dopis začal vycházet koncem roku 1990 na popud

nově přichozího pana faráře Bratršovského a několika nadšených farníků. V pěti číslech tehdy přinášel na deseti až dvaceti stránkách formátu A5 psaných strojem aktuální zprávy, úvahy i poezii. Po odchodu jednoho z redaktorů časopis přestal na více než rok vycházet. Když naše farnost v roce 1993 získala počítač, začal časopis znovu vycházet. V populárním editoru T602 bylo vydáno dalších pět čísel, než nastal jeho největší rozmach. Do redakce přišel Luboš Růta a postupně nejen zvýšil rozsah časopisu až na 40 stran, ale i zvýšil náklad na 300 výtisků a především Farní dopis začal přinášet velmi kvalitní obsah. Pravidelnou součástí časopisu se stala anketa, na kterou odpovídají lidé oslovení na ulici, interview se zajímavou osobností z naší farnosti nebo z okolí, komentáře k nedělním čtením z evangelia a duchovní zamyšlení od našich věřících.

Luboš Růta vydával Farní dopis dva roky a přitom vznikla myšlenka na celodílecni časopis. V přípravách

Květen 1993

na zahájení jeho vydávání na Farní dopis nezbýval čas, a tak podruhé na krátkou dobu přestal časopis vycházet. O jeho budoucnosti nebylo rozhodnuto, ale nakonec se sami farníci přičinili o to, že po půlroční přestávce opět začal, téměř současně se Zdislavou, Farní dopis znovu vycházet. Jeho rozsah se zmenšil na současných 24 až 28 stran, náklad se udržuje na 250 výtiscích, které jsou k dispozici v kostelích jabloneckého farního obvodu. Snahou redakce je přinášet co nejaktuálnější a nejpresnější informace o připravovaných i již proběhlých událostech, interview s lidmi především z naší farnosti, kteří mohou čtenáře nějakým způsobem oslovit (jejich počet se nezmenšuje, jak by se mohl někdo obávat) i vzdělávat čtenáře a přinášet mu informace o problematice, která se v jiných církevních časopisech příliš neobjevuje (podstata mešní intence, odpuštění, úcty k Nejsvětějšímu Srdci Páně, kterému je zasvěcena naše farnost, ...)

V redakci vznikl archiv obrázků a fotografií, které lze použít při sazbě k dokreslení textu. Obrázky však ne-

mají být pouhou výplní tam, kde text nedosahuje požadované délky, ale mají k němu přinášet doplňující informaci.

Problémem našeho časopisu je především fakticky neexistující redakční rada, nedodržování uzávěrky příspěvateli a technologie tisku (kancelářská kopírka přestává potřebám časopisu dostávat a náklady na její provoz jsou dost vysoké). Nejvíce mě však jako současného redaktora mrzí první dva problémy. Od redakční rady bych si sliboval nejen při-

spěvky do čísla, ale i spolupráci při zjišťování chystaných akcí, pomoc při získávání fotografií a podobně. Je ovšem pravda, že některé činnosti (například sazba) se těžko rozdělují mezi více spolupracovníků.

Nejcennějším poznatkem pro mě je, že v naší farnosti jsou lidé schopní a ochotní do časopisu přispívat a to často články poměrně vysoké úrovně. Většina farníků má o časopis zájem a i když sami se svými nápady a výhradami nepřijdou, o Farní dopis se zajímají a cítí k němu blízký vztah.

Jan Macek

Interview s Mgr. Marcelem Hrubým pastoračním asistentem v Srbské Kamenici

Jak ses vlastně na toto místo dostal?

Když otevřu ústa, tak si každý myslí, že su z Moravy. Ale v rodném listě žádné moravské místo narození nemám. Pocházím odsud z Rybníště a tady se cítím doma. Ale Slovácko, to je můj druhý domov. Mám tam příbuzné, přátele, rád se tam vracím a vždy tam načerpám duchovní posilu pro práci tady.

Tvoji rodiče jsou věřící?

Jako dítě mě dali pokřtít, ale od té doby nic. Tatínek byl důstojník v armádě a maminka proti kostelu nikdy nic neřikala, alespoň dokud se to nedotýkalo rodiny. Pak už ano. Poprvé jsem byl v kostele ve čtrnácti letech u nás v Rybníšti. Kromě dvou lidí a sestřičky na kůru u varhan jsem tam byl jediný. Začal jsem chodit pravidelně a u varhan šlapal měchy. Doma sice měli poznámky, že bych se měl radši učit a nechodit po nějakých blbostech, ale pouštěli mě (dnes už oba chodí do kostela také). Protože však u nás přes zimu bohoslužby nebyly, začal jsem jezdit do Krásné Lípy, kde byl tehdy otec Jirásek. V roce 1986, kdy už jsem studoval na vysoké škole v Praze, jsem se v Rybníšti setkal s člověkem, který mě pozval do vysokoškolského společenství. Tam to pro mne byly opravdu hluboké chvíle, kdy jsem se měl možnost setkávat se zralejšími křesťany

z různých fakult.

Jednou o víkendu jsem se nachomýtl ke společné akci, kdy se jel opravovat kostel někam k Tachovu. Nějak mě to chytlo a když jsem se vrátil domů, hned jsem v Krásné Lípě otci Františkovi vyprávěl, co jsem za-

zmíněné pražské skupiny, tak mnoho dalších.

Jak se pokračovalo dál?

Pak jsme s pomocí sestřiček a patera z Jiřetína pokračovali kostelem v Rybníšti, který se světil v roce 1990. Následovaly Mařenice, kte-

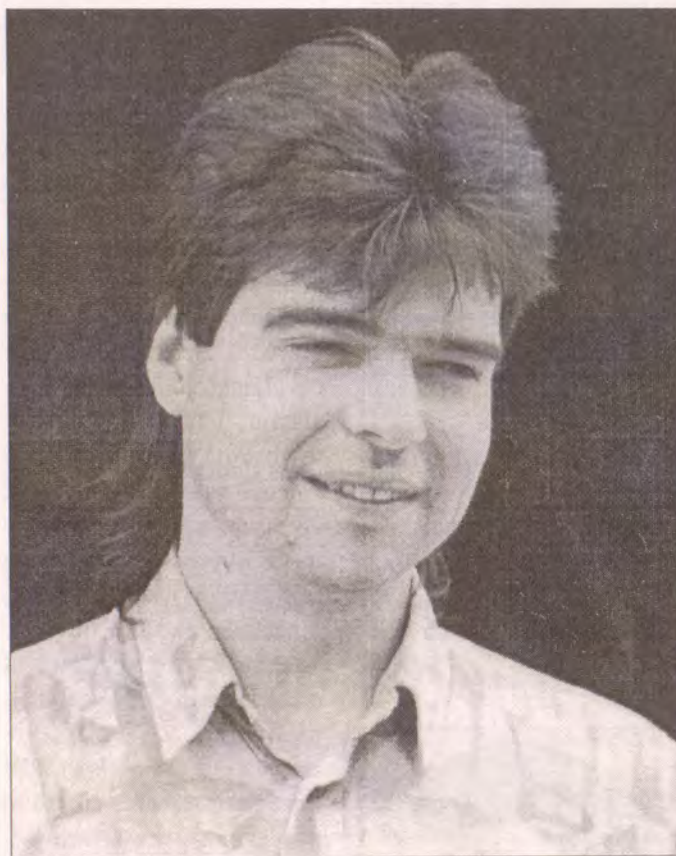
chtělo celého člověka. Získal jsem také jednoho pomocníka na civilní službu a dva zaměstnance. Vznikla malá skupina, protože jsem věděl, že sám bych to absolutně nezvládl. Dostali jsme kanonické mise a ve všech obcích kromě Růžové jsme učili náboženství. S dětmi i mládeží, která tam dnes dorůstá, jsme stále v kontaktu.

Kromě toho se opravovalo. V roce 1993 se světily Jetřichovice, v roce 1995 Srbská. V současnosti je v opravě Růžová, která vyhořela a Kerhartice.

Jsem vděčný jiřetínským sestřím všech kongregací, které se v letech 1989-93 o nás příkladně staraly. Bylo to v době, kdy jsem byl ustanoven správcem v Srbské Kamenici, ale byl jsem nucen žít na jiřetínské faře, protože ta naše byla neobyvatelná a navíc jsem od ní neměl klíče.

Jak vypadá duchovní život v uvedených farnostech?

Srbská Kamenice měla v roce 1945 jeden tisíc obyvatel. Dnes jich má 180. Je tady patnáct dětí do osmnácti let a všechny chodí na faru. Jinak je tady hodně starší generace, která přestala chodit do kostela. V neděli nás tu je tak 10-15 místních, ale chodí sem lidé i z okolních obcí, takže nás tu celkem bývá kolem třiceti. Avšak i lidé, kteří nechodí pravidelně na bohoslužby, se zúčastňují různých farních akcí, jako byla návštěva Svatého

žil. Pak jsem mu navrhl, abychom opravili kostel v Doubici, který měl upadlou věž a kolem kterého jsem jako chlapec chodíval s rodiči na vycházky. Souhlasil. Rozdělili jsme si úlohy - on bude shánět peníze, já lidi. Začal jsem v létě s dětmi místních chalupářů. Do Vánoc jsme zasklili a natřeli okna a za rok se kostel světil. Pak samozřejmě jezdili pomáhat i jiní - jak ze

ré se světily v roce 1991. Tehdy jsem dokončil školu a dal jsem se našemu panu biskupovi k dispozici. Dostal jsem dekret na správu farnosti Srbská Kamenice a excurrando Jetřichovice, Růžová, Markvartice, Kerhartice a Malá Bukovina. Pomáhal jsem ve Chřibské a v Rybníšti, kam už kněz pro stáří nemohl jezdit, a také v Mařenicích. Měl jsem tedy celkem devět kostelů, a to

otce, rádi pomohou apod. Teď připravuji tři katechumeny, kterým je přes dvacet let a někdy koncem srpna budou mít křest.

Sem do Kamenice jezdí P. Sucharda z Benešova. Já mívám bohoslužby slova v Jetřichovicích, kde máme výborné kontakty s dětmi. Do kostela zde chodí jen několik lidí - je to ryze rekreační obec. V Rybníšti chodí kolem dvaceti lidí.

V Markvarticích je kostel bez střechy. Zde jsme začali s úplně jinou aktivitou: máme zde záměr postavit kapli, která by přesahovala výzám obce. Měla by to být kaple sv. Kryštofa, patrona motoristů a poutníků, která by sloužila i motoristům, projíždějícím po nedalekém

hlavním silničním tahu. Většina místních obyvatel se záměrem souhlasí. Chtěl bych tam od podzimu učit náboženství, ale nejprve se trochu seznámím s rodinami a vytvořit v nich jakousi důvěru, aby věděli, komu dítě svěřují a že přicházím s dobrým úmyslem.

Základní kámen kaple nám poželhal Svatý otec při dubnové návštěvě v Praze na Letné. Naše farnosti tam vypravily dva autobusy. Jeden jen z Markvartic, druhý z ostatních obcí. I když všichni lidé nebyli svátostně připraveni na setkání se Svatým otcem, přece i v této chuti jet vidím velký příslib. Je třeba se modlit a vydržet!

Se záměrem stavby kaple byl náš otec biskup sezná-

men letos v únoru, kdy jej navštívilo asi patnáct farníků z Markvartic spolu se mnou a biskup byl nadšen!

Pak mám ještě Malou Bukovinu, kde je několik chlapců ve věku kolem dvaceti let, kteří vypadají také nadějně.

Nakonec jsou Mařenice, které patří P. Pohlovi z Cvikova. Před dvěma lety jsme tam přišli o oltář, který si v rámci restituce odvezly sestry františkanky. Nyní se tam dodělává celý interiér kostela Máří Magdalény, který by měl být teď 19. července vysvěcen. Tahle farnost je ale třicet kilometrů daleko, takže ji budu muset časem opustit - dojíždění je příliš finančně náročné.

Jakým způsobem se přibližuješ ke zdejšímu lidem?

Pokud misionář přistupuje do budoucí obce se skepsí, třeba i vyzkoušenou nebo potvrzenou nezdarem, to je moc málo. S láskou přijít znovu, třeba i mezi chlapy na pivo, na fotbal. I to, že s mládeží chodím na fotbal, je kus katecheze, ač se nemluví na duchovní témata. Brzy však přijde ta chvíle... Je třeba vychovávat příkladem, úplně obyčejným životem z víry. Je třeba se přizpůsobit lidem ne v životním stylu, ale snad k nim přijít a povykládat o problémech (a

znát problémy, které je tíží). Ono zvat někoho na mši, to je hezké, ale lidé jsou slabí ve víře a brzy odpadají, ale právě ty odpadlé nezavrhovat, ale podpořit je.

Jaké je vlastně tvé původní povolání, co jsi vystudoval?

Vystudoval jsem filozofickou fakultu, obor čeština - dějepis. Jsem tedy učitel.

Myslíš, že má smysl obnovovat zapadlé kostelíky?

Já myslím, že ano. Jestli za každou cenu, to je otázka. Ale jestli někdo mluví o misijním charakteru naší diecéze a podívám se do adresáře diecéze, vidím, že náš děčínský vikariát je docela výborně obsazen. Jak kněžími, tak pastoračními asistenty. Možná, že je to srovnatelné s Moravou - je tady 16 kněží a asi 10 pastoračních asistentů. Což myslím je dost na to, že se můžeme věnovat i těm zapadlým vískám. Chápu, že kde je ve vikariátě pět kněží, tam taková možnost není.

Co se týče oprav, mám jiné možnosti než kněz. Kněz je vázaný denně na mši svatou, měl by být denně ve farnosti. Já se můžu rozjet a něco shánět. Většinou také moje dovolená spočívá v tom, že sháním prostředky. Nelituji toho však a jsem si vědom,

Obnovovaný interiér kostela v Mařenicích

že kdyby to nebylo pozehané, tak se vůbec takhle dařit nemusí. Naší výhodou je to, že můžeme brigádnicky všechno udělat za poloviční ceny. Jezdí sem mladí lidé z různých částí republiky, hlavně z Moravy - ze Šternberka, ze Slovácka z Mutěnic, z východních Čech od Litomyšle z Dolního Újezda, dále z Brna a dalších míst. Ti všichni tu pomáhají za stravu a ubytování, jinak by to všechno vůbec nebylo možné.

Jak se dívají na tvé půso-

bení okolní kněží?

Vybral jsem si pouze opuštěné farnosti, o které neměl nikdo zájem, nechtěl jsem nikomu lézt do zelí. Chápu to jako můj úsek, o který se starám. Ti, kteří říkají, že bych měl raději opravit kostel tam a tam, by měli respektovat to, že se starám o mně svěšené. Je mi jasné, že opravit kostel a odejít pryč, to by bylo málo. Je třeba začít pracovat s lidmi.

Jaký je tvůj názor na působení pastoračních asistentů v naší diecézi?

Já jsem svobodný, ale

v Kytlicích, Krásné Lípě, Nebočadech, na Sněžné a na mnoha dalších místech jsou ženatí kolegové. Ti mají potřeby jiné než já. Já zas mám na starosti rodiče v důchodu a dům. Cítím to tak, že odměna, která je dáována, nemůže mnohdy rodinám s dětmi a kolikrát ani mně vystačit. Až by se jednou dělala nějaká koncepce, nemělo by se generalizovat - říci: „Vy jste laici, na vás už nebude“. Vidím kolem sebe laiky, kterých vikariátní konference nechodíme - i když teď snad údajně budeme zvaní, kontakt s kněžími je slabý.

Co bys rád ještě dodal?

Byl bych rád, kdyby článek nevyzněl jako chlubení se, co jsme dokázali, ale spíš jako povzbuzení pro ty, kteří se trápí nebo jsou jakkoli znechuceni. Ale je fakt, že bez obklopení se dobrými lidmi je v našem úhoru člověk jak zoufalec. Snad by mohlo být naším heslem „Ora et labora“ (pozn.red. - „Modli se a pracuj“) - bez přičinění člověk nemůže čekat, že něco samo spadne.

Děkuji za rozhovor.

Ptal se a fotografoval L. Růta.

Sekty

Z. Šplíchal

Moonisté

Církev sjednocení - Moonova sekta

Čas od času nás zarazí zprávy z televize, kolik mladých párů si řeklo v Koreji své ano. Těchto několik tisíc párů patří do sekty, kterou založil Sun Myung Moon. „Tento muž se narodil v roce 1920 v Severní Koreji. V šestnácti letech se mu zjevil údajně Ježíš a požádal ho, aby založil dokonalou rodinu a tím završil vykupitelské poslání, které on nestihl. V roce 1948 začíná kázat v Severní Koreji, je komunisty zatčen a poslán do koncentračního tábora. V roce 1950 je osvobozen jednotkami OSN, kde staví první modlitebnu. Později zakládá Sdružení Ducha svatého pro sjednocení světového křesťanstva (oficiální název jejich sekty). „Bib-

lí“ jejich hnutí se stává knihou Boží princip, kterou vydává v roce 1957.

Jejich učení je velmi zvláštní a vychází z křesťanských kořenů. Dřív než se Eva stala manželkou Adama, měla poměr Luciferem v podobě hada. Z tohoto spojení se narodil Kain, který je praotcem všech komunistů. Adamovo dítě, které se jmenovalo Ábel, založilo rod, z kterého pocházejí demokracie Jižní Koreje a USA.

Protože Adam s Evou nesplnili úkol, který měli, totiž založit dokonalou rodinu, musel Bůh na svět poslat Ježíše, který měl udělat totéž. Než se mu podařilo najít tu pravou „Evu“, Židé ho zatklí a ukřižovali. Proto splnil pouze polovinu poslání, tělesné vykoupení.

Druhá polovina, tělesné vykoupení, které mělo být vykonáno založením vzorové rodiny, tak zůstalo na třetím Adamovi, Reverendu Moonovi.

Z toho plyne hlavní program, založit dokonalou rodinu a bojovat proti ateismu a komunismu.

Sám Moon je čtyřikrát ženat a až čtvrtým sňatkem se mu podařilo založit „dokonalou rodinu“. Se svojí ženou jsou uctíváni jako „praví rodiče“ a je jim prokazována božská úcta. Mají spolu dvanáct dětí. Jejich syn Heung Jim Moon zemřel v roce 1984 při automobilové nehodě a jeho smrt byla prohlášena za oběť, kterou Bůh potřeboval ke sjednocení židů, křesťanů a moonistů. Tím se stal důležitějším než Ježíš a vstoupil do nebe.

Velkým prvkem jejich hnutí je ekumenismus (sjednocení všech náboženství), které si představují tak, že z každého z nich vyberou část, která se jim hodí do kontextu a obohatí jejich vlastní náboženství.

Velkou popularitu získali bojem proti komunismu (obzvláště v Latinské Americe). Hlavní váhu tohoto boje má nést USA. Proto se Moonovci snaží o její trvalou duchovní obrodu.

Moonisté jsou u nás aktivní nejvíce v Praze, kde dělají akce převážně pro mladé lidi. Nebezpečí této sekty je u nás zatím podceňováno a nic jí proto nebrání její další činnosti u nás.

Liturgické prostory

Stejně jako liturgické prostory mají svoji symboliku i nejdůležitější místa v kostele – ambon, kříž, sedes, abak... Nic z toho není v kostele náhodou. Jsou to místa a předměty využívané ke slavení mše svaté.

Sakristie

Možná že se někdo podiví, že první zmínka v tomto článku o liturgických prostorech padne o sakristii, místu, kde se žádná liturgie neslaví. Ale již zde začíná mše svatá. A končí. Pro ministranty a kněze není začátek

mše znamením kříže a konec odchod z kostela po závěrečném pořehnutí jako pro "ostatní v lavici". Mše svatá začíná a končí modlitbou v sakristii.

To ale není důvod, kvůli kterému jsou sakristie stavěny. Je to hlavně místnost, ve které jsou uloženy bohoslužebné předměty, knihy a oblečení pro ministranty a kněze a ve které se kněz s přísluhujícími připravuje na mši svatou. Zde vedoucí ministrantů rozděluje služby mezi své svěřence a lektori si zkoušejí svá čtení a přímlyvy. Je to centrum příprav

na mši svatou a samozřejmě i uklidu po ní. A tak se někdy i bohužel stává, že se zapomíná na jedno důležité pravidlo: skaristie je součást kostela. Proto se v ní chovej tak, jako bys byl před oltářem.

Presbytář

Presbytář, jinak také nazývaný kněžiště, je téměř při každém liturgickém úkonu středem dění. Je to část kostela, v níž je umístěn hlavní oltář. Je to prostor, ve kterém se slaví mše svatá. Součástí presbytáře je svatostá-

nek, oltář, ambon, sedes, paškál, křtitelnice, tedy vše, o čem se zde bude psát.

Od hlavní lodi bývá presbytář oddělen triumfálním obloukem, který architektonicky zvýrazňuje rozdíl mezi těmito dvěma částmi. Toto oddělení bylo ještě podtrhnuto dřevěnou, kamennou nebo kovovou mřížkou, která se však již většinou nepoužívá. Církev tak přibližuje ostatním dění eucharistického zázraku.

Lektorské minimum

Není nad zkoušku předem existuje mnoho pravidel a pouček, jak správně předčítat. O některých bude ještě psáno, o dalších asi ne a ještě víc jich neznám. Jedno z nich je ale nejdůležitější: přečti si několikrát lekcí nahlas. Teprve potom v textu objevíš některá komplikovaná místa. Jedině po takové zkoušce zjistíš, že to, co jsi předtím pokládal za samozřejmé a jednoduché, jak se zdálo, že jsou v textu některá slova, která se hůře vyslovují, některá nezvyklá spojení či komplikovaná souvětí. Zároveň s komplikovaností textu objevíš i jeho závažnost a krásu.

Čím víckrát si lekcí předem přečteš nahlas, tím lepší je pak výsledek. Kdybys znal text nazpaměť, pozpátku, pokaždé v něm objevíš

něco nového nebo nový způsob jeho interpretace. Každou větu můžeš říci několikrát jinak a tím i částečně měnit její význam.

Samozřejmě že číst a zároveň se kontrolovat je poměrně obtížné. Nejlepší způsob, jak se plně soustředit na čtení a zároveň si všimnou všech chyb, je najít si kamaráda-kritika.

Asi je ti jasné, že nikdo po tobě neřídí, aby sis už od pondělí začal s přípravami na čtení o nedělní mši (i když ti to nikdo nezakazuje). Tyto řádky by ti spíš měly naznačit, jak je zkouška předem užitečná. Vždyť i ty jistě chceš působit ve své roli lektora jistě a "profesionálně", to je tak, aby z tvé služby měli užitek i ostatní.

Nemůžeš spoléhat na to, že ti stačí přečíst si lekcí jen oči-

ma. Tímto způsobem zjistíš myšlenky lekce, ale ne, jak vyzní, až je budeš číst nahlas před věřícími.

Taková příprava ale předpokládá mít text v rukou předem. Je proto dobré, vlastní-li lektor lekcionář nebo misálek.

Malý slovník

Relikviář – umělecky zdobená schránka na relikvie

Relikvie – pozůstatky těl svatých a blahoslavených nebo předměty, které svatí a blahoslavení za svého života používali.

Requiem – název mše svaté sloužené za zemřelého, který pochází od prvního slova vstupní antifony "Requiem aeternam dona eis Domine" (Odpočinutí věčné dej jim Pane). Liturgická barva používaná při sloužení requia-

je fialová nebo černá

Rocheta – bílé roucho podobné albě sahající nad kolena. Má-li ušší rukávy, nazývá se rocheta, jsou-li širší, superpelice. Používají ji ministranti přísluhující při bohoslužbě a klerikové.

Růžec – 1) rozjímavá modlitba o životě Pána Ježíše a Panny Marie

2) pomůcka při modlitbě růžence

Řehole – 1) církví potřebovaná společnost, jejíž členové skládají slib čistoty, chudoby a poslušnosti a žijí podle vlastních pravidel

2) pravidla pro společný život řeholníků

Řeholník – člen řeholního stavu

Poslední prosby modlitby Páně

V prvních třech prosbách modlitby Páně prosíme o duchovní hodnoty, které sice jsou započaty v našem pozemském životě, ale úplně nastanou až na věčnosti. Když se modlíme, aby Boží jméno bylo posvěceno, žádáme Boha, aby byla zjevena jeho svatost už v tomto světě, na nás, ačkoli její plný projev očekáváme až v příštím životě. Když se modlíme, aby přišlo jeho království, žádáme, abychom my, kteří žijeme v tomto světě, dostali účast na věčném životě. Když se modlíme, aby byla jeho vůle, žádáme, aby se projevila na nás, ačkoli teprve v budoucím věku nastane dokonale.

Další čtyři prosby modlitby Páně, které se týkají pouze našeho pozemského života, mohou být zcela vyplněny už v přítomnosti.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes

Pod pojmem "chléb" můžeme rozumět jakékoli časné dobro, které slouží k zachování a vylepšení našeho pozemského života. Když vyslovíme tuto prosbu, Duch svatý nás učí, abychom se vyhýbali hříchům, které vyvstávají z touhy po pozemských hodnotách.

Prvním hříchem je žádostivost, jíž člověk hledá věci, které nepřísluší jeho životnímu stavu a odvádějí jeho pozornost od dober duchovních. Sv. Tomáš uvádí jako příklad obyčejného vojáka, který chce chodit oblečen jako šlechtic, nebo obyčejného kněze, který chce být uctíván jako biskup. Pán Ježíš nás prosbou *chléb náš vezdejší dej nám dnes* učí, abychom se této žádostivosti varovali a prosili pouze o věci, které nám přísluší podle našeho životního postavení. Prosíme o obyčejný pokrm, o chléb, nikoli o nějaké přepychové věci, bez kterých se člověk docela dobře obejde. Sv. Pavel učí: "Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím" (1 Tim 6,8).

Druhá neřest spočívá v podvádění druhých, šizení a okrádání. Prosbou *chléb náš vezdejší dej nám dnes* nás Pán Ježíš

učí, abychom usilovali o svůj vlastní chléb, a ne o chléb někoho jiného, protože, jak říká sv. Tomáš, zloději jedí cizí chléb, nikoli svůj vlastní.

Ve vztahu k časným hodnotám můžeme hřešit přehnanou starostlivostí. Někteří lidé nejsou nikdy spokojeni s tím, co mají, a chtějí stále více. Chybí jim ctnost umírněnosti. Písmo svaté nás učí: "Nedávej mi chudobu ani bohatství, opatřuj mě chlebem podle mé potřeby" (Př 30,8). Slovy *chléb náš vezdejší dej nám dnes* prosíme o potřeby dneška, jednoho dne nebo jednoho období, ne o víc.

Kromě toho můžeme v tomto "chlebě" objevit i jiný význam: svátostný Chléb a chléb Božího slova. Prosíme o svátostný Chléb, který je nám denně připravován v církvi: "Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe" (Jan 6,51). Prosíme, aby nám jeho svátostné přijímání prospívalo ke spáse, nikoli k zavržení: "Kdo jí a pije nehodně, jí a pije sobě odsouzení" (1 Kor 11,29). Chlebem je také míněno Boží slovo: "Ne samým chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které vychází z Božích úst" (Mt 4,4).

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům

Mohli bychom doslova přeložit: "Odpusť nám naše dluhy." Bohu totiž dlužíme to, co mu protiprávně upíráme, a Bůh má právo na to, abychom vždycky dávali přednost jeho vůli před svou vlastní. Jestliže Bohu upíráme jeho právo a dáváme přednost své vůli, hřešíme. Tedy hříchy jsou naše dluhy. Proto prosíme: "Odpusť nám naše viny (dluhy)." Prosíme o odpuštění, abychom měli před Bohem bázeň i naději.

Abychom vždycky měli bázeň Boží a pokoru. Někteří lidé jsou tak opovážliví, že jsou přesvědčeni, že člověk může v pozemském životě vystačit pouze s přirozenými silami a nehřešit. To však je v rozporu s Písmem svatým. "Jestliže řekneme, že nemáme hřích, klameme

sami sebe a pravda v nás není" (1 Jan 1,8). I dnes se často popírá nutnost časté svátosti pokání, protože se popírá, že potřebujeme tuto svátostnou milost.

Prosíme o odpuštění, abychom vždy žili v naději. I když jsme hříšníci, nikdy nesmíme zoufat, protože zoufalství nás vede ještě k těžším hříchům. Tak apoštol říká: "Otupeři, propadli bezuzdnosti a s chtivostí dělají hanebné věci" (Ef 4,19). Jistí bludaři ničili naději, když tvrdili, že kdo se po křtu dopustí hříchu, nikdy už nezakusí Boží milosrdenství. Je nejvyšší nutné, abychom vždy měli naději, ať jsou naše hříchy sebevětší, že Bůh je odpustí, když se k němu zkroušeně obrátíme a vyznáme je ve svátosti pokání s pevným předsevzetím už nehřešit.

A neuved' nás v pokušení

Stává se, že ti, kdo zhřešili, vyznávají své hříchy ve svaté zpovědi a konají pokání, ale nemají dost síly, aby nehřešili znovu. Jsou nestálí. Prosbou *neuved' nás v pokušení* žádáme, abychom byli schopni vyhýbat se hříchu.

Pokušení není nic jiného než zkouška. Ctnosti člověka jsou zkoušeny dvěma způsoby: Jednak se od něho žádá, aby konal dobro, jednak aby se vyhýbal zlu: "Odvrát se od zlého a číň dobro" (Ž 33,15).

Člověk je někdy zkoušen v pohotovosti ke konání dobra. Někdy Bůh zkouší člověka, a to ne proto, že by neznal jeho ctnosti, ale aby se projevily i jemu samému a aby dal dobrý příklad. Tak Bůh zkoušel Abraháma a Joba, proto Bůh sesílá různé zkoušky na spravedlivé, aby se osvědčila jejich ctnost trpělivosti a aby mohli ve ctnosti ještě vyrůst. "To vás zkouší Hospodin, váš Bůh, aby bylo známo, zda milujete Hospodina, svého Boha" (Dt 13,3).

Ctnost člověka je také zkoušena v pokušení ke zlým skutkům. Jestli prokáže silný odpor a nesouhlasí, jeho ctnost je veliká. Jestliže však podlehne, ctnost mu chybí. Bůh však tímto způsobem ni-

kdy člověka nepokouší: "Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší" (Jak 1,13).

Čím je člověk pokoušen?

Člověk je pokoušen svým vlastním tělem, ďáblem a světem:

Tělo ponouká člověka ke zlému, protože stále hledá své vlastní uspokojení, tělesný požitek, který je často spojen se hříchem. Člověk, který je v područí tělesných rozkoší, zanedbává duchovní věci.

Ďábel pokouší člověka s velkou silou. "Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy: proti nadzemským duchům zla" (Ef 6,12).

Ďábel člověka obelhává a představuje zlé věci jako dobré: "Vždyť sám satan se převléká za anděla světla" (2 Kor 11,14). Když člověka svedl, brání mu povstat ze hříchu a vězní ho ve špatnosti.

Svět pokouší člověka dvěma způsoby. Jednak vzbuzuje přehnanou a nezkontrolovanou touhu po pozemských dobrech: "Láska k penězům je kořenem všeho zla" (1 Tim 6,10). Pak také Zastrahuje s poukazem na pronásledování, která musí snášet dobří lidé: "Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování" (2 Tim 3,12). "Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo" (Mt 10,28).

Pán Ježíš nás učí prosit nikoli o to, abychom nebyli pokoušeni, ale říkáme: "Neved' nás v pokušení", totiž abychom neprojevili souhlas s věcmi, ke kterým jsme pokoušeni. Být pokoušen je lidské: "Bůh nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát" (1 Kor 10,13). Je však ďábelské souhlasit s hříchem, k němuž jsme pokoušeni.

Bůh sám nás neuvádí do pokušení, ale dovoluje, abychom zlo vykonali, když nám pro naše hříchy odejme milost. Bůh však vždy vede člověka k horlivé lásce, aby nebyl uváděn do pokušení, vždyť i nejmenší stupeň lásky je schopen zabránit jakémukoli chříchu: "Ani velké vody neuhasí lásku" (Pís 8,7).

Přečtěte si...

Pesch, Otto Hermann: Základní otázky katolické víry, Vyšehrad 1997, 88 Kč

Jako 8. svazek edice Dialog vyšla velice potřebná knížka O. H. Pesche, v níž se autor snaží mluvit zcela prostě o víře, aniž by cokoli zjednodušoval. Zabývá se takovými otázkami, které zajímají většinou ty, kdo sledují odbornou teologickou literaturu. Tato knížka chce posloužit víře, o čemž svědčí názvy některých kapitol: Existuje Bůh? Je Ježíš člověk? Lze věřit bibli? Proč máme chodit v neděli na mši? Proč mluví církev do manželství? Potřebujeme ještě kněze? Musíme se modlit každý den? Co přijde po smrti?

Guardini, Romano: Životní období, Zvon 1997, 48 Kč

Představovat R. Guardiniho je myslím zbytečné. V těchto dnech přišla na knižní trh jedna z jeho nejlepších prací z oblasti náboženské pedagogiky. V této práci autor vystihuje problémy a osobité potíže jednotlivých etap lidských žití a řadí k nim hodnoty a mravní požadavky, které jsou nutné k vyžívání osobnosti. Zvláště citlivě se snaží autor pochopit hodnotu vysokého stáří.

Dolista, Josef: Perspektivy naděje, Cesta 1997, 65 Kč

Ve své knize říká docent ThDr. Josef Dolista: "Lidé každé dějinné epochy projevují zájem nejen o cíl lidského života, ale také by rádi viděli to, co se děje za hranicemi smrti." Auto se zde snaží jako katolický teolog vyjít vstříc uvedenému zájmu a touze lidí naší doby. Práce je členěna na dvě části: eschatologii světa a církve a eschatologii individuální. Čtenáře do současné problematiky uvádí fundovaná předmluva prof. Karla Skalického.

Gaucher, Guy: Životopis Terezie z Lisieux, Karmelitánské nakladatelství 1997, 145 Kč

Letošní rok je rokem mnoha jubilejí. Jedním z mnoha je výročí sta let, jež uběhla od smrti řeholnice Karmelu v Lisieux, sv. Terezie od dítěte Ježíše, důvěrně označovanou jako sv. Terezička od Ježíška. Mluví se dokonce o tom, že by měla být prohlášena učitelkou církve. Její životopis napsal karmelitán msgre Guy Gaucher, biskup v Meaux, na základě spousty autentic-

kých dokumentů. Autor se v této své práci, jež je vlastně úvodem k Dějinám duše, odmítá si něco vymýšlet či komentovat.

Lewis, Clive Staples: Průvodce modlitbou – dopisy Malcolmovi, Karmelitánské nakladatelství 1997, 75 Kč

V další knize populárního autora C. S. Lewise je netradiční formou podáno stále aktuální téma: osobní modlitba. Formou dopisů svému imaginárnímu příteli Malcolmovi zde autor hodnotí nejrůznější aspekty osobní modlitby. Dotýká se zde, jako příslušník anglikánské církve, nedostatků své církve v náboženském životě. Jeho odsudky malosti a nedokonalosti mají nadkonfesionální platnost. I když toto dílo je kritické k nedostatkům, jeho jediným cílem je přivést přítele Malcolma – i čtenáře – k upřímnému a důvěrnému vztahu k Bohu.

Seewald, Peter: Josef kardinál Ratzinger, Portál 1997, 135 Kč

Kardinál Ratzinger, prefekt kongregace pro nauku víry, se v rozhovoru s nezávislým německým novinářem Peterem Seewaldem vyslovuje k základním otázkám budoucnosti církve, papežství, dialogu mezi náboženstvími. Nevyhýbá se i tabuizovaným tématům, jako svěcení žen, ochrana před početím, manželství rozvedených, celibát, interrupce.

Vlk, Miloslav: Ve službě evangelium, Zvon 1997, 85 Kč

K návštěvě papeže Jana Pavla II. u nás vyšla též kniha promluv, přednášek a rozhovorů kardinála Miloslava Vlka. Čtenář tu má možnost se poprvé blíže a hlouběji seznámit s postavou Miloslava Vlka jako člověka i jako církevního představitele.

Pirnosová, Blanka: Kardinál Vlk odpovídá, Portál/Setkání 1997, 115 Kč

Rozhovory českobudějovické novinářky s pražským arcibiskupem Milostavem kardinálem Vlkem jsou určitou konfrontací katolického hierarchie s člověkem dneška. Kardinál Vlk sám komentuje své odpovědi: "Paní Pirnosová mě nutila opouštět vlastní církevní »dialekt« a hledat nové způsoby vyjádření živých skutečností. Možná právě proto některé formulace budou znít neobvykle." Kniha vyšla ke kardinálovým 65. narozeninám.

Výročí kněží litoměřické diecéze o prázdninách:

narozeniny:

- 3. 7. Pavel Tomáš Genrt, OFM – 65 let
- 10. 7. Jindřich Tomíček – 74 let
- 12. 7. jáhen Petr Kuba – 41 let
- 16. 7. Alexander Siudzik, CSsR – 42 let
- 16. 7. Antonín František Švercl OP – 66 let
- 16. 7. Libor Švorčík – 35 let
- 17. 7. Jaroslav Macoun – 67 let
- 18. 7. František Pospíšil, SDB – 67 let
- 26. 7. Stanislav Jílek – 37 let
- 28. 7. Jaroslav Vyterna – 70 let
- 29. 7. Antonín Filip Stajner, OP – 33 let
- 8. 8. Stanislav Bak – 30 let
- 8. 8. Andrej Bakoň – 45 let
- 12. 8. František Koutný – 47 let
- 15. 8. Eduard Hrbatý, SDB – 74 let
- 16. 8. Václav Dvořák, SDB – 64 let
- 25. 8. Jozef Kujan, SDB – 40 let
- 28. 8. Augustín Števíca – 45 let

výročí svěcení:

- 1. 7. Jaromír Česlav Plachý, OP – 25 let
- 2. 7. Ján Peter Wach, OFM – 3 roky
- 3. 7. Pavel Michal – 20 let
- 3. 7. Jozef Piroh – 20 let
- 5. 7. Emanuel Ezechiel Kindermann, OFM Cap. – 60 let
- 6. 8. jáhen Vilém Vraný – 3 roky
- 7. 8. jáhen Jan Chmelař – 3 roky
- 25. 8. jáhen Václav Vaněk – 7 let
- 27. 8. Josef Koukl – 8 let od biskupského svěcení
- 28. 8. jáhen Luděk Téra – 3 roky

Z diáře otce biskupa

- 1.-5.7. Velehrad – zasedání ČBK a pouť
- 6.7. 10.00 Horní Police – pouť
- 15.30 Kostomlaty – děkovná mše sv.
- 11.-18.7. dovolená
- 19.-20.7. Topolčianky – pouť Panny Marie Karmelské
- 24.7. Bozkov – setkání ministrantů
- 26.7. 10.00 Rožďalovice – pouť
- 14.00 Husí Lhota – svěcení kaple
- 18.00 Dubá – mše sv.
- 27.7. 8.45 Annaberg u Lobendavy – pouť
- 2.-3.8. Ochsenfurt – setkání a pouť
- 10.8. 15.30 Sněžná – pouť
- 13.8. 17.00 Lomeček u Vodňan – Fatimská pouť
- 15.8. 17.00 Cínovec – pouť
- 16.8. 9.30 Chorušice – pouť
- 17.8. 10.00 Bozkov – pouť
- 23.8. 10.00 Libice – pouť svatovojetěšská
- 16.00 Nebužely
- 24.8. 10.00 Velký Šenov – znovuvysvěcení kostela
- 30.-31.8. Fulda – Leitmeritzer Treffen

Jarní pozdrav

Stalo se to loni a letos se to opakovalo. S přicházejícím jarem jsem dostal poštou knížku. Loni: „Přijď ke mně Pane“, letos: „Mladí jdou s Kristem“. Je to soubor křížových cest pro děti a mládež. Obě knížky mě nadchly. Letos se chci s Vámi o svou radost podělit.

Řeknete si možná: „Jaká radost z křížové cesty, vždyť to je skutečnost plná utrpení a bolesti“. Přeci však mám radost, jak událost posledních hodin Ježíšova života jsou sdělovány dětem a mládeži.

Jistě mi dáte za pravdu, že ne každý umí přiblížit dětem to, co mnohdy dospělý těžko chápe. Mám radost, že to právě udělala katechetka z naší diecéze, která dokázala poslední hodiny Ježíšova života připodobnit našemu současnému životu.

Kolik hodin meditací stála tato nevelká knížka? Z nepřehledných situací naší současnosti vybrala autorka ty, na které Ježíš dává na křížové cestě odpověď. V závěrečné křížové cestě „Jako na filmovém plátně“ účastníci prosí: „Pomoz, Pane, abychom si to dovedli představit.“

Jaké jsou motivy ostatních křížových cest? „Věřte evangelium“, „Cesta ministrantů“, „Děti prosí za děti“ a další. Koupíte-li si knížku, nezapomeňte si přečíst i autorčin úvod. Pochopíte, jak dlouho zrála myšlenka zpracovat nelehké téma, aby bylo dětem srozumitelné.

V současné době se děti

v našich farnostech připravují na první svaté přijímání. Pro mnohé z Vás to znamená otázku, co vnučatům, či dětem dát na památku. Mohu Vám doporučit knížku „Přijď ke mně Pane“. Samotné zvolání „Přijď“, kterým je prodchnuta dětská duše, Vám pomůže být inspirací k obstarání duchovně hodnotného dárku.

Ani v této knížce se nezapře rukopis zkušené katechetky. Na pozadí života v rodině, které dítě důvěrně zná, je vedeno k modlitbě.

Knížka je určena pro děti, ale i my dospělí z ní můžeme čerpat pro svou osobní modlitbu. Vraťme se do svých dětských let a prostřednictvím knížky zapalme znovu ve svých srdcích oheň lásky. Obnovme v sobě dětskou touhu po setkání s Ježíšem. Dokažme s dětskou opravdovostí slíbit, vyvarovat se svých každodenních provinění.

Poštovním razítkem obou jarních pozdravů byla Česká Lípa. Adresu na obálku napsala autorka obou knížek PhDr. Věnceslava Fišerová.

Mám radost, že v naší diecézi žije žena, která tak důvěrně zná dětskou duši a dovede k ní promlouvat srozumitelně současným jazykem. Mám radost, že pozvala desetiletou školačku Pavlu Doležalovou, aby knížku „Přijď ke mně Pane“ ilustrovala. I v tomto rozhodnutí je vidět katechetický um Vendulky. Mám však především radost, že v našem kamenolomu vyrostly z jara květiny v podobě dětských knížek.

František Němeček